

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὼν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ἘΝ ΕΤΟΣ
Ἑσωτερικοῦ δραχ. 7.—Ἑξωτερικοῦ φρ. χρ. 8
Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἐκάστου μηνὸς καὶ εἶνε προπληρωτέαι δι' ἓν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15.—Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ. 0.15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἔν Ἀθήναις
Ὁδὸς Εὐριπίδου, ἀριθ. 38, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμ. 10^{ος}

Ἐν Ἀθήναις, 15 Νοεμβρίου 1903

Ἔτος 25^{ον}—Ἀριθ. 46

ΤΑ ΠΑΡΑΜΥΘΙΑ ΤΟΥ ΚΑΒΙΔΟΥΛΙΝΟΥ [ΜΥΘΗΣΤΟΡΗΜΑ ὑπὸ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΑ'.

ΜΕΤΑΞΥ ΑΓΓΛΩΝ ΚΑΙ ΓΑΛΛΩΝ

Τὰ δύο καμάκια εἶχαν κτυπήσῃ συγχρόνως τὸ κουλαμμάκ. Ἀλλὰ τὸ μὲν καμάκι τοῦ Ἀγγλοῦ το εἶχε κτυπήσῃ εἰς τὸ ὀπίσω μέρος τοῦ σώματος, κοντὰ εἰς τὴν οὐρὰν, τὸ δὲ καμάκι τοῦ Δουκρὲ εἶχεν ἐπιτύχῃ τὸ ἀριστερὸν πτερύγιον, εἶχεν εἰσδύσῃ ἕως τὴν καρδίαν καὶ εἶχε κάμῃ τὸ κουλαμμάκ νὰ βγάλῃ κόκκινον ἀφρὸν ἀπὸ τοὺς ρώθωνάς του.

Τί θὰ ἐγίνετο τώρα; Δὲν ἦτο δυνατόν νὰ γίνῃ οὔτε μοιρασιά κἄν. Καὶ οἱ Γάλλοι το ἤθελαν τὸ κῆτος ὅλο ἰδικό των, καὶ οἱ Ἀγγλοὶ το ἤθελαν ὅλο διὰ τὸν ἑαυτὸν των.

Δι' αὐτό, τὴν στιγμὴν που οἱ ναῦται τοῦ κ. Ἐρτώ ἄρχισαν νὰ ἐτοιμάζουσιν τὸ σχοινὶ διὰ νὰ δέσουν τὸ κῆτος ἀπὸ τὴν οὐρὰν καὶ νὰ το ρυμουλκήσουν, οἱ ναῦται τοῦ κ. Στρόκ ἐσπευσαν νὰ τοὺς μιμηθοῦν.

Καὶ τότε, οἱ Ἀγγλοὶ, μὲ τὰ ὀλίγα γαλλικά που ἤξευραν καὶ ὠμιλοῦσαν, ἄρχισαν νὰ φωνάζουν:

— Ἀνοιχτά! οἱ φραντζέζικες βάρκες, ἀβάρα! ἀνοιχτά!

— Σεῖς τραβάτε ἀνοιχτά! ἐφώναξεν ὁ ὑποπλοίαρχος Ἀλλότ.

— Αὐτὴ ἡ φάλαινα εἶνε δική μας! ἐφώναξεν ὁ ὑπαρχος τοῦ «Ρέπτωνος».

— Ὅχι! εἶνε δική μας καὶ ἀποκλειστικῶς δική μας! ἀντεφώνησεν ὁ ὑπαρχος τοῦ «Ἀγίου Ἐνώχ».

— Δέστε τὴν! διέταξεν ὁ Ἀγγλος.

— Δέστε τὴν! διέταξε καὶ ὁ Γάλλος.

Εὐθὺς ἡ φαλαινὶς τοῦ ὑποπλοίαρχου Ἀλλότ ἔπεσε δίπλα στὴν φάλαιναν καὶ τὴν ἔδεσεν, ἐνῶ τὸ ἴδιον ἐκάμναν καὶ οἱ ναῦται τοῦ «Ρέπτωνος».

Ἀφοῦ τὴν ἔδεσαν, ἄρχισαν νὰ τραβοῦν, οἱ Γάλλοι πρὸς τὸ πλοῖόν των καὶ οἱ Ἀγγλοὶ πρὸς τὸ ἰδικόν των. Ἐννοεῖται ὅτι οὔτε οἱ μὲν οὔτε οἱ δὲ κατάρθοναν νὰ προχωρήσουν. Ἐτραβοῦσαν ὁμῶς τόσο δυνατὰ τὰ κουπιά, ὥστε μετ' ὀλίγον ἐκόπησαν τὰ σχοινία καὶ τῶν δύο λέμβων συγχρόνως.

Ὡρμησαν τότε αἱ λέμβοι ἐναντίον ἀλλήλων. Φόβος εὐλογος ἦτο μὴ πιασθοῦν οἱ ναῦται στὰ χέρια. Τὰ ὄπλα δὲν ἔλειπαν: εἶχαν καὶ καμάκια καὶ λόγχας καὶ τσαπιά, χωρὶς νὰ λογαριάσωμεν τοὺς μεγάλους ναυτικούς σουγιάδες, ποῦ κρατοῦν πάντοτε μαζί των οἱ ναῦται. Ἦτο κίνδυνος μήπως χυθῇ αἷμα, ἕως οἷου προφθάσουν καὶ τὰ δύο πλοῖα καὶ τὴν ἀποτελειώσουν τὴν ναυμαχίαν, τὴν ὁποίαν ἦσαν ἔτοιμοι ν' ἀρχίσουν αἱ φαλαινίδες των.

Τὴν στιγμὴν αὐτήν, ὁ Ἀγγλος ὑπαρχος μὲ ὠργισμένον τόνον καὶ μὲ ἀπειλητικὰς χειρονομίας, ἐφώναξε πρὸς τὸν κ. Ἐρτώ, εἰς γαλλικὴν γλῶσσαν.

— Ἐχετε λοιπὸν τὴν ἀξίωσιν νὰ λέτε πῶς αὐτὴ ἡ φάλαινα εἶνε ἰδική σας;... Σᾶς εἰδοποιῶ ὅτι δὲν θὰ σας ἀφίσωμεν νὰ τὴν πάρετε;

— Καί, ἐσεῖς, ποῦ βασίζετε τὰς ἰδικὰς σας ἀξιώσεις;... ἀπήντησεν ὁ κ. Ἐρτώ, ἀφοῦ ἐνευσεν εἰς τοὺς δύο ὑποπλοίαρχους νὰ μὴ ἀναμιχθοῦν εἰς τὴν φιλικήν.

— Καὶ το ἐρωτᾶτε κί' ὅλας;

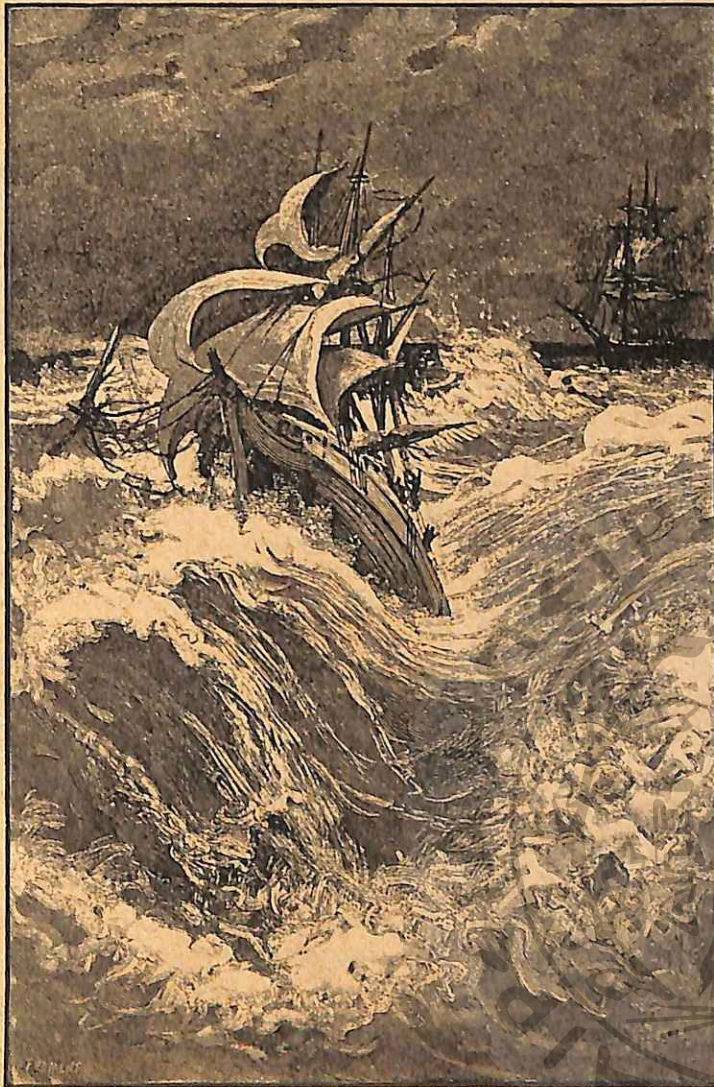
— Μάλιστα! τὸ ἐρωτῶ.

— Μάθετε λοιπὸν, ἐφώναξεν ὁ Ἀγγλος, ὅτι ἡ φάλαινα ἤρχετο ἀπὸ τὸ δικό μας μέρος καὶ ὅτι οὔτε θὰ τὴν ἐβλέπατε, ἂν δὲν της ἐκόδαμεν ἡμεῖς τὸν δρόμον.

— Κ' ἐγὼ σας βεβαιῶ ὅτι εἶνε δύο ὥρες τώρα πού τὴν κυνηγοῦμεν.

— Ὑστερα ἀπὸ ἐμᾶς!... ἐφώναξεν ὁ κ. Στρόκ.

— Ὅπως δὴποτε, ἀπὸ τὸν «Ἀγιὸν Ἐνώχ» τὴν πρωτοεῖδε ὁ σκοπός, ἐνῶ

«Ἡ θάλασσα ἔθραξεν, ἔγινε κάτασπρη.» (Σελ. 363, στήλ. α'.)

τὸ δικό σας πλοῖον οὔτε ἐφαίνετο καν...

— Καί τί ἔχει νά κάμῃ αὐτό; ἀφοῦ δὲν κατωρθώσατε νά τὴν φθάσετε καὶ νά τὴν κτυπήσετε!...

— Ὅλα αὐτὰ εἶνε λόγια! ἀνταπήντησεν ὁ κ. Ἐρτώ, ὅστις εἶχεν ἀρχίσῃ νὰ παίρνῃ φωτιά. Κ' ἔπειτα, ἂν θέλετε νὰ ξέρετε, ἡ φάλαινα δὲν ἀνήκει ε' αὐτὸν πού τὴν βλέπει, ἀλλὰ ε' ὅποιον τὴν σκοτώσῃ...

— Πρῶτοι ἐμεῖς τὴν ἐκαμακάσαμε! ἐφώναξεν ὁ κ. Στρώκ.

— Ναί!... ναί! ἐφώναξαν ὅλοι οἱ Ἀγγλοὶ καὶ ἐπίασαν τὰ ὅπλα των.

— Ὅχι!... ὅχι! ἀπήντησαν οἱ Γάλλοι, καὶ ἐσηκώθησαν ἀπειλητικῶς.

Αὐτὴν τὴν φρονὶν εἶδεν ὁ κ. Ἐρτώ ὅτι δὲν ἦτο εὐλόγον, ὅχι μόνον νὰ τοὺς ἐπιβάλῃ σιωπὴν, ἀλλ' οὔτε νὰ τοὺς συγκαταστήσῃ. Ἡ συμπλοκὴ ἐφαίνετο ἀναπόφευκτος. Ἐκαμὲν ὅμως ὁ κ. Ἐρτώ καὶ τὴν τελευταίαν ἀπόπειραν, καὶ εἶπε πρὸς τὸν Ἀγγλὸν ὑπαρχον:

— Καὶ ἂν ἀκόμη παραδεχοῦμε αὐτὸ που δὲν εἶνε ἀληθινόν, ὅτι δηλαδὴ πρῶτο τὸ δικό σας καμάκι τὴν ἐκτύπησε, τὸ ἰδικό μας ὅμως τὴν ἐσχότωσε.

— Εὐκόλο εἶνε νά το λέτε αὐτό, ἀλλὰ δύσκολο νά το ἀποδείξετε!

— Λοιπόν; δὲν ἐννοεῖτε νὰ ὑποχωρήσετε!

— Ὅχι! ἐδρυχθήσαν οἱ Ἀγγλοὶ.

Εἶδαν ὅμως ὅτι δὲν τοὺς συνέφερε νὰ πιασθοῦν μὲ τοὺς Γάλλους, διότι πολὺ γρήγορα θὰ ἠναγκάζοντο νὰ ὑποχωρήσουν. Ὁ ἄνεμος ἦτο πολὺ ἐλαφρὸς καὶ ὁ «Ρέπτων» δὲν ἦτο εὐκόλον νὰ πλησιάσῃ μὲ λοξοδρομίας. Ἀπείχε δύο περὶ πού μίλια ἀκόμη, ἐνῶ ὁ «Ἀγιὸς Ἐνώχ», μὲ οὐριον τὸν ἄνεμον, ἐπλησίασε καὶ ἀνεκώχυσεν πολὺ κοντὰ εἰς τὰς φαλαινίδας.

Ὡς πρακτικοὶ λοιπὸν ἄνθρωποι οἱ Ἀγγλοὶ, εἶδαν ὅτι, ὑπὸ τοὺς ὄρους τούτους, ἡ νίκη δὲν θὰ ἦτο ἰδική των. Ἐντὸς ὀλίγου, ὅλον τὸ πλῆρωμα τοῦ «Ἀγιὸς Ἐνώχ» θὰ ἐπέπιπτεν ἐναντίον των. Ἀλλως τε, ὁ πλοίαρχος Μπουρκάρ εἶχεν ἤδη καταβιάσῃ καὶ τὴν τετάρτην φαλαινίδα τοῦ εἰς τὴν θάλασσαν, καὶ ἡ ἐπικουρία δὲν θὰ ἀργοῦσε νὰ φθάσῃ εἰς τοὺς Γάλλους.

Δι' αὐτὸ ὁ κ. Στρώκ ἔδωκε τὸ πρόσταγμα:

— Πίσω στὸ καράβι!

Ἐπρόσθεσεν ὅμως μὲ πολὺν θυμὸν καὶ πείσμα, πρὶν ἐγκαταλείψῃ τὴν φάλαιναν:

— Θ' ἀνταμωθοῦμε πάλιν!

— Ὅταν σας ἀρέσῃ! ἀπήντησεν ὁ κ. Ἐρτώ.

Καὶ οἱ σύντροφοί του, ἀπὸ τὴν χαρὰν των, ἐπανελάμβανον διαρκῶς:

— Τὴν ἔπαθαν οἱ Ἑγγλέζοι... τὴν ἔπαθαν!

Δι' φαλαινίδες τοῦ κ. Στρώκ διηυθύνθησαν πρὸς τὸν «Ρέπτωνα», ὁ ὁποῖος ἀπείχεν ἀκόμη περισσότερον ἀπὸ ἓνα μίλι.

Τὴν στιγμὴν αὐτὴν ἐφθασε καὶ ὁ πλοίαρχος Μπουρκάρ μὲ τὴν τετάρτην φαλαινίδα. Ὅταν ἔμαθε τὰ διατρέξαντα, ἐπεδοκίμασε τὴν διαγωγὴν τοῦ κ. Ἐρτώ, καὶ ἔπειτα εἶπε:

— Ἄν μας ζητήσουν τὸν λόγον οἱ Ἀγγλοὶ, θὰ τοὺς τὸν δώσωμεν, ὅπως τοὺς ἀξίζει!... Δέστε τὴν φάλαιναν!

Οἱ ναῦται ἐξητωκαύρασαν ἀπὸ τὸν ἐνθουσιασμόν των, καὶ ἔδωσαν τὸ κήτος. Τόσον ἦτο τὸ βάρος του, ὥστε μὲ πολὺν κόπον αἱ τέσσαρες φαλαινίδες ἤδυνήθησαν νὰ το ρυμουλκήσουν ἕως τὸν «Ἀγιὸν Ἐνώχ».

Ὁ ναύκληρος Ὀλιβας, ὁ ξυλουργὸς Φερους, ὁ σιδηρουργὸς Θωμάς, εἶχαν μαζεωθῇ ἐπάνω εἰς τὸ καμποῦνι. Ὁ Ζαχαρίας Καθιδουλίνας, ὅταν εἶδε τὸ τεράστιον ἐκεῖνον κήτος, εἶπεν ὅτι θὰ ἐβγαζαν τοὺς ἀνθρώπους βαρέλια λάδι. Καὶ μ' ἐκεῖνα που εἶχαν γεμάτα, τὸ μισὸ φορτίον τοῦ πλοίου ἦτο πλέον συμπληρωμένον.

— Λοιπόν, γέρο, τί λές τώρα; τὸν ἠρώτησεν ὁ ναύκληρος.

— Λέγω πῶς θάχουμε ἀρκετὸ λάδι νὰ χύσουμε στὰ κύματα, ὅταν μας πιάσῃ ἡ μεγάλη φουρτοῦνα.

— Ἐλα δὲ καὶ σύ! Δὲν θὰ μας λείψῃ οὔτε βαρέλι, ὅταν θὰ πᾶμε στὴν Βαγκούδε. Τὸ στοιχημὰ μας, — στοιχημὰ, αἱ;

— Ἐννοεῖται!

Ἦτο πλέον ἐπὶ τὴν ὥρα. Πολὺ ἀργὰ διὰ νὰ βεῖν ἄρα οὐ νὰ ἐπάνω τὴν φάλαιναν. Τὴν ἔδωσαν λοιπὸν εἰς τὴν πλευρὰν τοῦ πλοίου, μὲ τὸν σκοπὸν ν' ἀρχίσουν τὴν ἄλλην ἡμέραν ἀπὸ τὴν αὐγὴν τὴν ἐργασίαν.

Ἐμνεῖν λοιπὸν τὸ πλοῖον μὲ στίγνα καὶ σμῆνα τὰ πανιά, κ' ἐπερίμενε νὰ ἐξημερώσῃ. Ὁ ἄνεμος εἶχε κοπάσῃ. Καὶ ἡ φουσκοθλασιὰ ἦτο τόσον ἀπαλὴ, ὥστε δὲν ὑπῆρχε κίνδυνος μήπως κοποῦν τὰ σχοινιά, μὲ τὰ ὁποῖα ἦτο δεμένη ἡ φάλαινα.

Ἐβαλαν ὅμως διπλοὺς σκοπούς, μήπως τύχῃ καὶ κάμουν οἱ Ἀγγλοὶ καμμίαν ἀπόπειραν νὰ τὴν ἀρπάξουν διὰ νουκτός.

Εὐτυχῶς τίποτε ἀπεικατὸν δὲν συνέβη καθ' ὅλην τὴν νύκτα. Μόλις ἐξημέρωσεν ἤρχισεν ἡ συνειθισμένη ἐργασία ἐκομμάτιαζαν τὴν φάλαιναν, ἀνεβίβαζαν τὰ μεγάλα κομμάτια τῆς εἰς τὸ κατάστρωμα. Ἐπειτα ἀναψαν τὸν λαμπῆρον, καὶ ἐλογάζοντο ὅτι τὸ λυώσιμον τοῦ πάχους θὰ τοὺς ἔτρωγε καὶ τὴν ἄλλην ἡμέραν.

Ὁ καιρὸς ἦτο καλός, ἡ θάλασσα κυριολεκτικῶς γυαλί, ἀλλὰ πυκνὴ ὁμίχλη

περιέβαλλε τὸν «Ἀγιὸν Ἐνώχ». Οἱ ὀπτήρες δὲν ἦτο δυνατόν νὰ ἴδουν μακρύτερα ἀπὸ μισὸ μίλι. Δι' αὐτὸ ἐπανειλημμένως ἀπεστέλλετο πρὸς περιπολίαν ἡ φαλαινὴ τοῦ ὑποπλοίαρχου Ἀλλότ. Ἀλλ' εὐτυχῶς τίποτε ὑπόπτον δὲν ἐφάνη. Ὅπως δὲ ἔπρεπε ἐπρόσεχαν οἱ σκοποὶ μὴ τυχὸν ἐμφανισθοῦν οἱ Ἀγγλοὶ μ' ἐπιθετικὰς διαθέσεις:

Ἐξαφνα, τὸ ἀπόγευμα, ὀλίγον πρὶν ἀπὸ τὰς πέντε, φεβρὰ σφυρίγματα διέσχισαν τὸ διάστημα. Καὶ συγχρόνως ἡ θάλασσα ἐγίνεν ἀνω-κάτω ἕως τὰ βαθύτερα στρώματά της. Ἀσπρὸς ἀφρὸς ἐσκέπασε τὴν ἀπέραντον ἐπιφάνειαν της. Ὁ «Ἀγιὸς Ἐνώχ» ἀνεσηκώθη ἐπάνω εἰς ἓνα τεράστιον κύμα, καὶ ἐταλαντεύθη μὲ ἐπικίνδυνον τρόπον. Τὰ πανιά που ἦσαν κρεμασμένα ἀπὸ τὰς κεραίας καὶ μόνον στίγνα καὶ σμῆνα, ἐκτύπησαν εἰς τὰ κατάρτια τόσον δυνατὰ, ὥστε τὸ πλῆρωμα ἐφοβήθη μήπως πέσῃ, κάτω ὅλη ἡ ἱστορία της.

Εὐτυχῶς, τὸ σῶμα τῆς φαλαίνης ἦτο τόσον στερεὰ δεμένον εἰς τὴν πλευρὰν τοῦ πλοίου ὥστε δὲν ἀπεσπάσθη, ἀν καὶ τὸ πλοῖον ἔδειξε μὲ πᾶν τὰ εἰς βαθμὸν φοβερώτατον.

— Τί συμβαίνει;... ἐφώναξεν ὁ κ. Μπουρκάρ καὶ ὠρμηκεν ἔξω ἀπὸ τὸν θαλαμίσκον του.

Κατόπιν ἀνέβη εἰς τὸ κάσασρο, ὅπου ὁ ὑπαρχος καὶ οἱ δύο ὑποπλοίαρχοι ἐσπευσαν νὰ τὸν συναντήσουν.

— Θὰ εἶνε χωρὶς ἄλλο ἡ σύγκρουσις τῶν ρευμάτων τῆς παλιρροίας! εἶπεν ὁ κ. Ἐρτώ.

— Βέβαια, αὐτὸ θὰ εἶνε! εἶπε καὶ ὁ ναύκληρος. Δὲν φασὶ ἀέρας οὔτε ὅσο γιὰ νὰ γεμίσω τὸ κασκέτο μου!

— Ἀλλὰ ἐπειδὴ μπορεῖν ἄρθρῃ κανένα μπουρίνι, βάλετε νὰ μαζέψουν καὶ νὰ μπουρλιάρουν τὰ πανιά! εἶπε πρὸς τὸν ὑπαρχον ὁ κ. Μπουρκάρ.

Ἡ διαταγὴ αὕτη ἐδόθη ἐγκαίρως καὶ καταλλήλως. Διότι, ἔπειτα ἀπὸ ὀλίγα λεπτά, ὁ ἄνεμος ἐδυναμώσε μὲ τόσην ὁρμὴν, ὥστε ἐσπρωξέ ἓνα μέρος ἀπὸ τὰ πυκνὰ σύννεφα τῆς ὁμίχλης πρὸς νότον.

— Πλοῖον ἀριστερὰ στὴν πρύμνη μας!

Αὕτῃ ἡ κραυγὴ ἠκούσθη ἀπὸ τὰ ἐξάρτια τοῦ τουρκέτου, ὅπου ἦσαν σκαλωμένοι ἀκόμη οἱ ναῦται. Καὶ ὅλοι ἐστρεψαν τὸ βλέμμα των πρὸς τὸ μέρος ἐκεῖνον.

Εἶδαν πάλιν τὸν «Ρέπτωνα» εἰς ἀπόστασιν τριῶν περὶ πού μιλίων ἀπὸ τὸ ἰδικόν των πλοῖον.

— Πάντοτε εἰς τὴν ἰδίαν θέσιν... παρετήρησεν ὁ ὑποπλοίαρχος Κοκμπέρ.

— Φαίνεται σὺν νὰ ἐτοιμάζεται ν' ἀνοίξῃ τὰ πανιά του... παρετήρησεν ὁ ὑποπλοίαρχος Ἀλλότ.

— Βέβαια... αὐτὸ κάμνει! ἐπρόσθεσεν ὁ ὑπαρχος Ἐρτώ.

— Μήπως γιὰ νὰ μας ἐπιτεθῇ; ἡρώτησεν ὁ πατρὸς Φιλιδώλ.

— Καθόλου παράξενον! ἀνέκραξεν ὁ ναύκληρος Ὀλιβας.

— Θὰ το δοῦμε! ἠρώτησεν νὰ εἰπῇ ὁ πλοίαρχος Μπουρκάρ.

Καὶ ἐκύτταξε διαρκῶς μὲ τὸ τηλεσκόπιον τὰς κινήσεις τοῦ ἀγγλικοῦ πλοίου.

Οἱ ναῦται τοῦ εἶχεν διανεμηθῇ ἐπάνω εἰς τὰς κεραίας. Μετ' ὀλίγον, οἱ γάμπιες, ὁ τρίγκος καὶ ἡ μπούμα ἀνεπέτασαν μὲ τοὺς πρόποδας δεξιὰ, κατόπιν δὲ ὁ φλόκος καὶ ἡ τουρκετίνα, διὰ νὰ εὐκολύνουν τὴν στροφὴν τοῦ «Ρέπτωνος».

Καὶ τότε ἔλειψε πᾶσα ἀμφιβολία. Τὸ ἀγγλικὸν πλοῖον, ἀντὶ νὰ διευθυνθῇ πρὸς ἀνατολὰς, ἐπλεεν εἰς τρόπον ὥστε νὰ κόψῃ τὸν δρόμον τοῦ «Ἀγιὸς Ἐνώχ».

— Μ' ἐμᾶς λοιπὸν ζητεῖ νὰ τα βάλῃ! ἐφώναξεν ὁ Ρωμανὸς Ἀλλότ. Θέλει μερτικὸ ἀπὸ τὴν φάλαιναν! Ἀλλὰ... ἄς περιμένῃ! Οὔτε τὴν ἄκραν τῆς οὐρᾶς τῆς δὲν θὰ τὸν ἀρίσωμεν νὰ πάρῃ!

Ὅλον τὸ πλῆρωμα αὐτὴν τὴν γνῶμην εἶχεν. Ἄν ἐπλησίαζεν ὁ «Ρέπτων» μ' ἐπιθετικὰς διαθέσεις, εἶχαν σκοπὸν νὰ τὸν ἀποκρούσουν μὲ τὰ τουρκέκια, μὲ τὰ πιστόλια, μὲ τοὺς πειλέκους των...

Ὁ ἡλῆς ἐπλησίαζε νὰ δύσῃ, καὶ ἡ θάλασσα εἶχεν ἀπαλλαχθῇ ἀπὸ τὴν ὀμίχλην πρὸς τὸ μέρος ἀπὸ τὸ ὅποιον ἐπνέεν ὁ ἄνεμος. Ὁ «Ρέπτων» ἐφαίνετο προχωρῶν μὲ ἀρετὴν ταχύτητα. Πρὶν περᾶν μισὴ ὥρα, θὰ ἦτο δίπλα εἰς τὸν «Ἀγιὸν Ἐνώχ»...

Ὁ κ. Μπουρκάρ διέταξε τότε νὰ ἐτοιμάσουν τὰ ὅπλα. Ἐγείμισαν τὰ δύο κοντὰ κανόνια, μὲ τὰ ὁποῖα ἦσαν συνήθως ἐξωπλισμένα τὰ φαλαινωθρικὰ τὴν ἐποχὴν ἐκεῖνην. Ἄν ὁ πλοίαρχος Κίγγτον ἐπυροβολοῦσε μὲ σφαῖρας τῶν πέντε ἢ ἑξέ λιτρῶν, ὁ πλοίαρχος Μπουρκάρ ὁ δὲ ἀνταπέδιδε τὰ ἴσα.

Δὲν ἀπείχε πλέον ὁ «Ρέπτων» παρὰ τρία τέταρτα τοῦ μιλίου, ὅταν ἡ θάλασσα ἠλλαξεν ὅψιν, χωρὶς νὰ προηγηθῇ καμμίαν ἀτμοσφαιρικὴ μεταβολή. Οὔτε ὁ ἄνεμος εἶχεν ἐνδυναμωθῇ, οὔτε κανὲν ἀπειλητικὸν σύννεφον εἶχε φανῇ εἰς τὸν ὁρίζοντα. Ἀπόλυτος ἡσυχία ἐβασίλευε καὶ εἰς τὰς ὑψηλὰς καὶ εἰς τὰς χαμηλὰς ζώνας τοῦ διαστήματος.

Ἐξαφνα, ἠκούσθησαν φεβρὰ μουγρίσματα, τὰ ὁποῖα κάνεις ἀπὸ τοὺς ἐπιβαίνοντας τοῦ «Ἀγιὸς Ἐνώχ» δὲν ἤξευρε πῶθεν προήρχοντο, ἡ θάλασσα ἔβρασε, ἔγινε κατάσπρη ἀπὸ τὸν ἄφρον καὶ ἀνεταράχθον σὺν νὰ εἶχεν ἐκραγῇ κανὲν ὑποδρόχιον ἡφαίστειον εἰς τὰ βάθη της. Αὐτὸ δὲ τὸ περίεργον φαινόμε-

νον συνέβη ἀκριβῶς εἰς τὸ μέρος ὅπου εὐρίσκειτο τὸ ἀγγλικὸν πλοῖον, ἐνῶ τὸ γαλλικὸν δὲν ἤσθάνθη σχεδὸν τὰ ἀποτέλεσματα ἐκείνης τῆς ἀνεξηγήτου θάλασσοταραχῆς.

Ἐκπληκτοὶ ὁ κ. Μπουρκάρ καὶ οἱ σύντροφοί του ἐκύτταζαν τὸν «Ρέπτωνα». Καὶ εἶδαν τότε ἓνα θέαμα, τὸ ὅποιον τοὺς ἔκαμε νὰ μένουν ἄφωνοι ἀπὸ τὴν φρίκην...

(Ἐπεὶτα συνέχεται)

N. ΠΟΡΙΩΤΗΣ

ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ 82ος

ΠΡΟΣ ΣΥΝΘΕΣΙΝ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΩΝ ΑΣΚΗΣΕΩΝ
ΔΙΑ ΤΗΝ Α' ΕΒΔΟΜΗΝΙΑΝ ΤΟΥ 1904

Συμφώνως μὲ ὅσα εἶπα εἰς τὸ προηγούμενον φύλλον, προκηρύσσω σήμερον νέον Διαγωνισμόν, διὰ τὰς Ἀσκήσεις τῆς Α' Ἐβδομητίδος τοῦ 1904. Σὰς συνιστῶ νὰ ἀναγνώσετε μὲ προσοχὴν τοὺς ὄρους, διότι μερικοὶ ἐκ τῶν παλαιῶν ἐτροποποιήθησαν. Οἱ ὅροι εἶνε οἱ ἑξῆς:

1. — Εἰς τὸν Διαγωνισμόν τοῦτον δίκαιοι οὐκ ἔχουσιν νὰ λάβουν μέρος ὅλοι οἱ συγγραφεῖς καὶ αἱ συγγραφεῖς, καθὼς καὶ τὰ ἀδελφὰ των. Ὅσα ἔχουσιν ψευδῶν ὀνομαζομένων, ἀλλ' ἔκαστος χωριστὰ, δηλαδὴ διὰ χωριστῆς ἰδικῆς του συλλογῆς.

2. — Ἐκαστος τῶν διαγωνιζομένων ὀφείλει νὰ στειλῇ ἀπὸ μίαν συλλογὴν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων, πρωτοτύπων, ἰδιωκῶν τούτου, ἀδημοσίευτων, αἱ ὁποῖαι δὲν πρέπει νὰ εἶνε οὔτε ὀλιγώτεροι τῶν 10 οὔτε περισσότεραι τῶν 15.

3. — Κάτωθεν τῆς τελευταίας Πνευματικῆς Ἀσκήσεως, μετὰ τὴν λέξιν «Τέλος», ὁ διαγωνιζόμενος ὀφείλει νὰ γράψῃ τὴν ἐξῆς «Διαβεβαίωσιν», καὶ νὰ ὑπογράψῃ αὐτὴν μὲ τὸ ἀληθές του ὄνομα:

«Ἐπὶ λόγῳ τιμῆς διαβεβαίω τὴν «Διάπλαιν», ὅτι ὅλας τὰς ἀνωτέρω Πνευματικὰς Ἀσκήσεις συνέθεσα μόνος μου, οὐδεμίαν δ' ἐξ αὐτῶν ἀνέγραψα ἀλλὰχθὲν, ἐκ χειρογράφου ἢ ἐξ ἐντύπου, οὔτε ἡκουσα (ἐκτός τῶν Διηγομένων καὶ Ἀρχαίων Αἰνιγμάτων), λέγομένην παρ' ἄλλου.»

4. — Ὅταν ἡ Διάπλαις σχηματίσῃ βίσιμον ὑπόνοιαν ὅτι μία συλλογὴ, (καὶ ἂν ἀκόμη ὁ ἀποστολεὺς αὐτῆς βεβαιῇ ἐπὶ λόγῳ τιμῆς τὸ ἐναντίον,) εἶνε ἀντίγραφον ξένης ἐργασίας, ἀνεκδότου, εἴτε ὑπεξαίρεστος, εἴτε ἐκουσίως παραχρησθεῖς, δικαιούται νὰ τὴν ἀποκλείσῃ ἐκ τοῦ Διαγωνισμοῦ, καὶ ἂν θέλῃ, νὰ ἀφαιρῇ εἰς τὴν Ἀποτελέσματα τὰ ὀνόματα τῶν διὰ τούτου λόγον ἀποκλεισθέντων.

5. — Ἐφ' ὅσον θὰ δημοσιεύωνται—

ἀπὸ 1ης Ἰανουαρίου 1904, — καὶ ἐγκειμένη Πνευματικαὶ Ἀσκήσεως, δικαιούται καὶ παρακαλεῖται μάλιστα ἕκαστος συνδρομητῆς, νὰ καταγγέλλῃ ὅσα ἐξ αὐτῶν ἦθελε τυχὸν ἀνακαλύψῃ ὡς προερχομένης ἐξ ἀντιγραφῆς δημοσιευμένων. Ἡ καταγγελία πρέπει νὰ εἶνε ὠρισμένη καὶ ἀποδειγμένη, νὰ σημειοῦται δηλαδὴ ὁ τίτλος τῆς ἐφημερίδος ἢ τοῦ περιοδικοῦ, ἐξ οὗ ἡ ἀντιγραφὴ, τὸ ἔτος, ὁ τόμος, ἡ σελὶς καὶ ὁ ἀριθμὸς ὑπὸ τὸν ὁποῖον εἶχε δημοσιευθῇ ἡ καταγγελλομένη Ἀσκήσις. Παραδείγματος χάριν: «Καταγγέλλω τὴν ἐν τῇ «Διάπλαιν» ε. ε. δημοσιευθεῖσαν «Πνευματικὴν Ἀσκήσιν ὑπ' ἀριθ. 55, » τοῦ δεῖνα, ὡς ἀντιγραμμένην ἐκ τῆς «Διάπλαις» 32, ἔτος 1890, τόμος 18, σελὶς 32, Ἀσκήσις 17. (Ὑπογραφή.)» Ἐκαστὴ καταγγελία πρέπει νὰ εἶνε γραμμένη εἰς χωριστὸν τεμάχιον χάρτου. — Δι' καταγγελίας, ἐξελεγχόμεναι καὶ ἀποδεικνύμεναι ἀληθεῖς, θὰ ἐγγράφονται εἰς ἐπὶ τούτῳ βιβλίον, καὶ κατὰ τὴν ἀπονομὴν τῶν Βραβείων τοῦ Διαγωνισμοῦ, ὅχι μόνον δὲν θὰ λαμβάνωνται ὑπ' ὄψιν αἱ κλοπιμαῖαι Ἀσκήσεις, ἀλλὰ καὶ θὰ φαιρήται ὁ σὺν ἀριθμὸς ἐκ τῶν μὴ καταγγελλομένων. Παραδείγμα: Ἄν τοῦ Α' ἐνεκρίθησαν 13 Ἀσκήσεις κ' ἐδημοσιεύθησαν 5, ἐξηλεγχθησάν ὅμως 2 ἐξ αὐτῶν ὡς κλοπιμαῖαι, εἰς τὰ ἀποτελέσματα θὰ σημειωθοῦν μόνον 9, διότι ἐκ τῶν 13 θὰ φαιρέσθωσαν αἱ 2 κλοπιμαῖαι καὶ 2 ἀκόμη ἐκ τῶν μὴ καταγγελλομένων, τὸ ὅλον 4.

6. — Ἡ συλλογὴ πρέπει νὰ εἶνε ὁσοῦν δυνατόν πλήρης νὰ περιέχῃ δηλαδὴ μίαν ἢ δύο Ἀσκήσεις ἐξ ἑκάστου εἶδους καὶ καθ' ἣν τάξιν δημοσιεύονται συνήθως εἰς τὴν Διάπλαιν. Οὕτως ὁ διαγωνιζόμενος ἔχει μεγαλτέραν πιθανότητα ἐπιτυχίας, παρὰ ἐὰν ἤρκειτο εἰς ὀλίγα μόνον εἶδη Ἀσκήσεων.

7. — ΑΠΕΝΑΝΤΙ ἐκαστῆς Ἀσκήσεως, εἰς τὸ περιθώριον τοῦ τετραδίου, πρέπει νὰ εἶνε γραμμένη ἡ λύσις της. Ἀσκήσεις ἄνευ λύσεων ἀποκλείονται.

8. — Ὅσοι ἐκ τῶν διαγωνιζομένων ληρομνήσουν ἢ παραλείψουν σκοπίμως νὰ σημειώσουν τὴν ἡλικίαν των, θὰ καταταχθῶν εἰς τὴν Ἀνωτέραν Τάξιν, οἱ ἂν δὲ ποτε ἡλικίαν καὶ ἂν ἔχουν. Ἡ δὲ παράλειψις τοῦ ψευδωνύμου θὰ σηκίνη, ὅτι ἐπιθυμοῦν νὰ διαγωνισθῶν μὲ τὸ ὄνομα των.

9. — Δι' Ἀσκήσεις πρέπει νὰ εἶνε πολὺ καθυπογραμμέναι καὶ εὐανάγνωστοι, εἰς μεγάλα τετράδια, (χωρὶς δηλαδὴ νὰ τακτισθῇ τὸ φύλλον τοῦ συνήθους χάρτου τῆς γραφῆς.) Χειρόγραφα ἀκατάστατα, μουντζουρωμένα, στενογραμμένα, δυσανάγνωστα, ρίπτονται εἰς τὸ καλῶς.

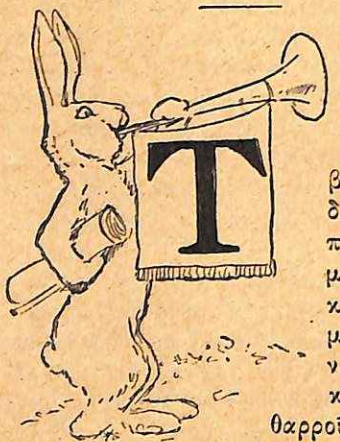
10. — Αί συλλογαί. επιγραφόμεναι «Πνευματικά Άσκήσεις διά τόν 82ον Διαγωνισμόν», εἶνε δεκταί μέχρι τῆς 31 Δεκεμβρίου 1903. [Εἰμπορεῖτε νά τας στείλετε ὡς χειρόγραφα, ὑπό ταινίαν, ἐπὶ συστάσει, πληρόντες μόνον 25 λεπτά ταχυδρομικά.]

11. — Κατά τὸ διάστημα τῆς Α' Ἐξαμηνίας τοῦ 1904 θά δημοσιεύωνται εἰς τὴν « Διάπλαιν » Ἀσκήσεις, κατ' ἐλευθέραν ἐκλογὴν, ἐκ τῶν ἐγκριθσομένων τοῦ παρόντος Διαγωνισμοῦ ἀποκλειστικῶς. Περὶ τὰ τέλη τῆς Α' Ἐξαμηνίας, θά δημοσιευθοῦν τ' ἀποτελέσματα καὶ θά προκηρυχθῇ ὁ νέος Διαγωνισμὸς διὰ τὴν Β' Ἐξαμηνίαν. Ἐν τῷ μεταξύ, οὐδεὶς δύναται νά στείλῃ Ἀσκήσεις πρὸς δημοσίευσιν.

Οἱ λοιποὶ ὅροι εἶνε οἱ αὐτοὶ με τοὺς ὅρους πάντων τῶν Μεγάλων Διαγωνισμῶν, τοὺς ὁποίους βλέπετε εἰς τὸ Ε' Κεφάλαιον τοῦ Ὁδηγοῦ, περὶ Βραβείων, (φυλλ. 1ον, σελ. 11.)

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

Ο ΛΕΩΝ, Ο ΓΑΪΔΑΡΟΣ ΚΑΙ Ο ΚΟΥΝΕΛΟΣ (Ἰνδικὸν παραμῦθον)

ΟΝ καιρὸ ποῦ μιλοῦσαν τὰ ζῶα, ἦτον μία φορὰ ἕνας βλάκας γαῖδαρος, ποῦ ἐπῆρε τὸν δρόμο μιά μέρα καὶ ἐπήγαγε μασσώντας ἑνα γαῖδουράκι καθό, — καὶ ὁ αὐτὸς δὲν ἤξευρε πῶς ἦταν ὡμορφος ὡς ἄνθρωπος πρῶτ' ἅπαντων! Ἐκεῖ ποῦ πῆγαινε, εὕρισκε μιά παγίδα, ὅπου ἦτον πιασμένο ἕνα λεοντάρι, καὶ τὸ λεοντάρι ἐφώναζε με τὸν ἄγριον βρυχηθμούς, ὥστε ὁ γαῖδαρος ἐστάθηκε καὶ το ἐκύτταξε με μεγάλην ἀπορίαν. Πῶς δὲν ἄκουσαν οἱ χωρικοὶ τοὺς βρυχηθμούς τὴν ὥραν διὰ νάρθουν καὶ νά σκοτώσουν τὸ λεοντάρι; — Περιεργὸν ἀληθινά. Ἀλλὰ πιθανὸν νά φουστῶσε κατὰ τὸ ἄλλο μέρος ὁ ἄνεμος, καὶ δι' αὐτὸ δὲν ἄκουσαν τίποτε. Ὁ Βλάκας μας — ὡς τον λέμε ἔτσι — ἐστάθηκε καί, ἀφοῦ ἐκύτταξε καλὰ-καλὰ καὶ εἶδε πῶς ἦτον καλὰ πιασμένο τὸ λεοντάρι, ἄρχισε τάχα νά το περιπαίξῃ, καὶ το εἶπε:

— Τί κάνεις αὐτοῦ, Λέον;
— Βγάλε με ἀπ' ἐδῶ! ἐμούγγρισε τὸ λεοντάρι. Βγάλε με γρήγορα ἀπὸ ἐδῶ, χαμένε.

Ἐγέλασε περιπαικτικὰ ὁ Βλάκας, ὁ

ὁποῖος δὲν ἦτον καθόλου εὐγενής, διότι εἶνε ἀγενεῖα, ξεύρετε, ὅταν γελαῖ κανεὶς διὰ τὴν δυστυχίαν τοῦ ἄλλου.

— Καλέ, τί λὲς τοῦ λόγου σου; εἶπε. Νά σε βγάλω, καὶ ὕστερα νά με φᾶς γιὰ τὸν κόπο μου. Δὲν τῶχω σκοπό. Δὲν εἶμαι τόσο τρελλός, σ' εὐχαριστῶ.

Καὶ ἄρχισε νά γελαῖ, δηλαδὴ νά γκαρίζῃ ἀπὸ τὴν χαρὰν τοῦ ποῦ εἶπε τέτοια ἐξυπνάδα.

Τὸ λεοντάρι εἶδε πῶς ὁ γαῖδαρος δὲν ἐπαίρνε ἀπὸ φόβους, καὶ ἄλλαξε πολιτικῇ. Τὸν ἐκαλόπιασε με τὰ παρακάλια καὶ με τὰ χάδια.

— Γαῖδαρε, εἶπε με τὴν πιὸ γλυκεῖα φωνή του, εἶσαι πολὺ εὐμορφος καὶ ἐξυπνος νέος. Σὲ παρακαλῶ, κάμε μου τὴν χάριν νά σπρώξῃς αὐτὸν τὸν καταραμένον μοχλὸν ποῦ κρτεῖ κλεισμένη τὴν πόρτα, γιὰ νά μπορέσω νά ἐβγῶ ἐξω. Θά μου κάμῃς αὐτὴ τὴν χάρι, καλὲ μου καὶ σοφὲ μου γαῖδαρε;

— Δὲν τ' ἀκούω ἐγὼ αὐτά, ἀπήντησε ὁ Βλάκας. Δὲν τῶχω σκοπὸ νά φαγωθῶ.

— Νά φαγωθῇς! ἐφώναξε τὸ λεοντάρι, σὰν νά του ἔκαμαν τὴν μεγαλήτερη προσβολή. Ποῖος σοῦ ἔβαλε τέτοια στραβὴ ἰδέα στὸ κεφάλαι σου; Πῶς το ἐφαντάσθηκες αὐτὸ τὸ πρᾶγμα; Ἐγὼ δὲν τρώγω ποτὲ τοὺς φίλους μου. Ποτέ!

Φυσικὰ ὁ Βλάκας ἐκολακέυθη πολὺ διότι ὁ Λέων τὸν εἶπε φίλον του, καὶ, σὰν γαῖδαρος, ἐσπρώξε τὸν μοχλόν. Ὁ Λέων ἐσπρώξε τότε ἀπὸ μέσα τὴν πόρτα, καὶ ἐβγήκεν ἐξω. Ἡ πρώτη του δουλειὰ ἦτον ν' ἀρπάξῃ τὸν καίμενον τὸν Βλάκα ἀπὸ τὸ λαϊμό, καὶ νά τον τινάξῃ κάτω. Ἐπειτα ἀνοίξε τὸ στόμα τοῦ διὰ νά τον φάγῃ.

— Ὁχι! ὄχι! ὄχι! ἐφώναξε ὁ κακομοίρης γαῖδαρος. Τί κάνεις αὐτοῦ;

— Εἶμαι πεθαμένος τῆς πείνας, ἀπεκρίθη ὁ Λέων. Μή με διακόπτεις!

— Μὰ ἐσύ το εἶπες καὶ το ὑπεσχέθης πῶς δὲν θά με φᾶς, εἶπε με κλάματα ὁ Βλάκας.

— Μπᾶ! μπᾶ! ἐγὼ δὲν θυμοῦμαι νά εἶπα τέτοιο λόγο, ἀπεκρίθη ὁ πονηρὸς Λέων. Λοιπὸν, θά σε φάγω.

Εἶδεν ὁ γαῖδαρος πῶς ἦτον χαμένος, καὶ ἄρχισε νά θρηνῇ καὶ νά κλαίῃ τὴν μοῖρά του.

— Δὲν εἶνε σωστὸ αὐτὸ, δὲν εἶνε δικαίον! ἐφώναξε με κλαψιάρικη φωνή.

— Πῶς; ἐμούγγρισε τὸ λεοντάρι. Τολμᾷς καὶ λὲς πῶς δὲν εἶμαι δίκαιος ἐγώ; Τὸ ῥα σοῦ ἔξιζει νά πεθάνῃς, καὶ θά σε φάγω χωρὶς νά σε λυπηθῶ καθόλου!

Καὶ ἐχτύπησε τὰ πλευρά του με τὴν οὐρά του καὶ ἐμούγγρισε τρομακτικῶς.

— Ὁχι!... ναί, ναί... τὸ λεοντάρι δηλαδὴ, εἶπεν ὁ Κούνελος. Τί ἡλίθιος ποῦ εἶμαι! Μά, νά σας πῶ, γιὰ νά το καταλάβω καλλίτερα, δὲν πᾶμε νά δοῦμε καὶ τὴν παγίδα;

Τοῦ ἐκακοφάνηκε κάπως τοῦ Λέοντος αὐτὸ τὸ χασομέρι, ἀλλὰ δὲν ἤρρε καμμίαν δικαιολογίαν διὰ ν' ἀρνηθῇ.

— Ναί, εἶπε μέσα στὴν ἀπελπισίαν τοῦ ὁ γαῖδαρος, δὲν εἶνε οὔτε σωστὸ οὔτε δίκαιο! Καὶ ὅποιον δικαστὴν ἐρωτήσωμεν τὸ ἴδιο θ' ἀπαντήσῃ.

Ὁ Λέων ἐθύμωσε καὶ ἐγίνεν ἐξω φρενῶν μ' αὐτὰ τὰ λόγια καὶ ἦτον ἑτοιμὸς νά κατακομματιάσῃ τὸν γαῖδαρο, ὅταν μία σοφὴ ἰδέα τοῦ κατέβη στὴ μεγάλη του κεφαλή.

«Ἄν, ἐσυλλογίσθηκε, μοῦ εὐρη τοῦ λόγου του κανένα δικαστὴν, τί μ' ἐμποδίζει νά τον φάγω καὶ τὸν δικαστὴν γιὰ δεῖπνον. Λαμπρὰ ἰδέα!»

Ἐπῆγε νά τα χάσῃ ἀπὸ τὴν χαρὰν τοῦ ὁ Βλάκας, ὅταν εἶδε τὸν Λέοντα νά ξεσφίγγῃ τὰ πόδια του, με τὰ ὁποῖα τον ἐκρατοῦσε κολλημένον κατὰ γῆς, καὶ νά τον ἀφίρνῃ νά σηκωθῇ ἐλεύθερος.

Καὶ τότε τὸ ἄγριο θηρίο εἶπε:

— Γαῖδαρε, εἶπες πῶς ὅποιον δικαστὴν ἐρωτήσωμεν, θά 'πῇ καὶ αὐτὸς ὅτι δὲν εἶνε σωστὸ καὶ δίκαιον αὐτό που κάμνω. Λοιπὸν θά εὕρωμεν τώρα ἕνα δικαστὴν, καὶ... εἴθε νά μὴ βγῇς γελασμένος, ἀφεντιχό.

Ὁ Βλάκας ἄρχισε νά χοροπηδᾷ ἀπὸ τὴν χαρὰν του, ὥς ὅτου ἐπὶ τέλους ὁ Λέων ἔχασε τὴν ὑπομονήν του, τὸν ἐπιάσε με τὰ δόντια του ἀπὸ τὸ αὐτί, καὶ ἐτράβηκεν τὸν δρόμο γιὰ νὰ ὑφύρουν δικαστὴν. Πρὶν πάντε πολλὴ μακρυὰ, ἤρραν ἕνα γέρο-Κούνελο, τὸν πιὸ ἄσπρον καὶ περὶ γέρο ἀπ' ὅλα τὰ κουνέλια. Ὁ Κούνελος αὐτὸς ἐπαίξε στὰ χορταράκια, καὶ ἐφαίνετο πολὺ ἐλαφρόμυαλος. Καὶ ὅμως δὲν ἦτο, ὅπως θά ἰδοῖτε ἀμέσως.

— Νά! εἶπεν ὁ Λέων, νά ἕνα κουνέλι. Δὲν εἶνε ἄσχημο γιὰ δεῖπν... γιὰ δικαστὴν ἤθελα νά πῶ. Τράβα λοιπὸν ἐμπρός καὶ ρώτησέ το.

Ἐπῆγε ὁ Βλάκας καὶ ἐξήγησεν ὅλην τὴν ὑπόθεσιν στὸν Κούνελο, ὁ ὁποῖος ἐκάθησε καὶ ἄκουε προσεκτικὰ, καὶ κάποτε-κάποτε ἔβλεπε τὸ αὐτί του, καὶ ἐφαίνετο παραπολὺ ἐλαφρόμυαλος...

— Ἄ! μὰ αὐτὴ εἶνε πολὺ μπερδεμένη ὑπόθεσις, εἶπεν ὅταν ἐσταμάτησε ὁ γαῖδαρος. Δὲν μού την ξαναλές, νά την καταλάβω καλλίτερα;

Ὁ γαῖδαρος ἐξανῆπε πάλιν κατὰ πλάτος ὅλην τὴν ἱστορίαν ἀπὸ τὴν ἀρχήν. — Περιεργὸν πρᾶγμα! εἶπεν ὁ Κούνελος. Ἀκόμα δὲν μπόρεσα νά καταλάβω πῶς εὐρέθηκες μέσα στὴν παγίδα.

— Δὲν ἤμουν ἐγὼ μέσα στὴν παγίδα, ἐφώναξε ὁ γαῖδαρος. Ἦτον ὁ Λέων!

— Ὁχι!... ναί, ναί... τὸ λεοντάρι δηλαδὴ, εἶπεν ὁ Κούνελος. Τί ἡλίθιος ποῦ εἶμαι! Μά, νά σας πῶ, γιὰ νά το καταλάβω καλλίτερα, δὲν πᾶμε νά δοῦμε καὶ τὴν παγίδα;

Τοῦ ἐκακοφάνηκε κάπως τοῦ Λέοντος αὐτὸ τὸ χασομέρι, ἀλλὰ δὲν ἤρρε καμμίαν δικαιολογίαν διὰ ν' ἀρνηθῇ.

Κ' εἶσι ἐξαναπῆραν τὸν δρόμο καὶ οἱ τρεῖς, καὶ ἐπῆγαν κοντὰ στὴν παγίδα.

— Τώρα, εἶπεν ὁ Κούνελος, ἂν θέλατε νά μου ξαναπῆτε ὅλην τὴν ἱστορίαν ἀπὸ τὴν ἀρχήν, μοῦ φαίνεται πῶς θά μπορέσω νά την καταλάβω.

Ἀρχισε λοιπὸν ὁ Βλάκας νά διηγῆται πάλιν τὴν ἱστορίαν, ἐνῶ ὁ Λέων ἐστέκετο πενιασμένος καὶ ἐσυλλογίζετο ἂν δὲν θάκαμνε καλλίτερα νά φάγῃ μαζί καὶ τὸ γεῖμα καὶ τὸ δεῖπνόν του.

— Τώρα κατάλαβα! ἐφώναξε ὁ Κούνελος. Τὸ λεοντάρι κατέβαινε τὸν δρόμο, ὅταν εἶδε τὸν δρόμο ἀπ' ἐδῶ, ὅταν εἶδε τὴν παγίδα... ὄχι, ὄχι! διέκοψεν ὁ Βλάκας.

Ἐγὼ κατέβαινα τὸν δρόμον, ὅταν εἶδα τὸ λεοντάρι μέσα στὴν παγίδα.

— Ὁχι, ὄχι! διέκοψεν ὁ Βλάκας. Ἐγὼ κατέβαινα τὸν δρόμον, ὅταν εἶδα τὸ λεοντάρι μέσα στὴν παγίδα.

— Ὁχι, ὄχι! διέκοψεν ὁ Βλάκας. Ἐγὼ κατέβαινα τὸν δρόμον, ὅταν εἶδα τὸ λεοντάρι μέσα στὴν παγίδα.

Ο ΓΥΡΟΣ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

[ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑΚΙ ΔΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ
ΚΑΙ ΠΟΛΥ ΜΕΓΑΛΑ ΠΑΙΔΙΑ]
ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΜΓ'.

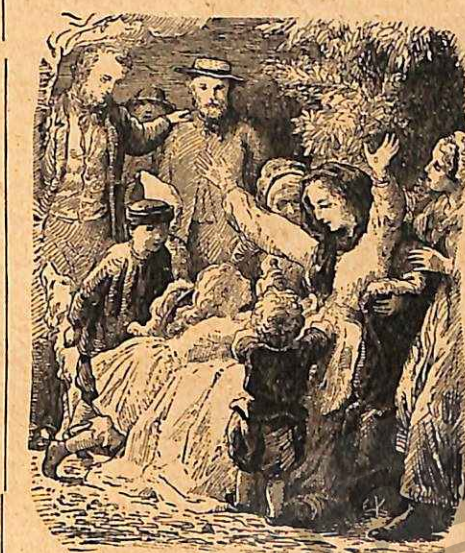
Εὐτυχῶς, ἐπειτα ἀπὸ ὀλίγον, ἡ μητέρα τῆς Κικῆς ἐξελιγούμην καὶ ἀνοίξε τὰ μάτια της.

— Ἄ! εἶπε. Ἐνόμισα πῶς θά πέθαινα ἀπὸ τὴν χαρὰ μου!

Ἡ γρηῃ Παγώνα ἐτραβοῦσε τὰ μαλλιά της καὶ ἐχτυπιῶνταν μοναχῇ της, διότι, ἔλεγε, δὲν ἐπρόσεξε τὰ παιδιὰ ὅσον ἐπρεπε, παρὰ τ' ἄφισε νὰ φύγουν.

Ἐπὶ τέλους ὅλα ἐξηγήθησαν.

Τὰ παιδάκια ἐφαίνοντο τόσο μετανωμένα, διὰ τὸ σφάλμα ποῦ ἔκα-

« Ἐνόμισα πῶς θά πέθαινα. »

μαν, ὥστε οὔτε ὁ κύριος οὔτε ἡ κυρία Δ... εὕρηκαν ἀρκετὸν θάρρος νά τα μαλώσουν.

Εἶνε περιττὸν νά εἰπῶμεν με πόσον ἐθουσιασμόν εὐχαρίστησαν τὸν Κύριον Ἄγγρον... Ἐπῆρε καὶ ὁ Παυλὴς ἕνα σωρὸ φιλήματα εἰς τὸ μερίδιόν του, καὶ πολὺ δικαίως, διότι αὐτὸς πραγματικῶς εἰδείε πῶς ἦτον ὁ μόνος λογικός, ὁ μόνος ποῦ εἶχε σωτὸ μυαλὸ ἀπὸ ὅλη τὴν συντροφία τῶν μεγάλων μας περιηγητῶν.

Ὁ μόνος παραπονεμένος εἶνε ὁ κύριος Μπέμπης. Δὲν εὕρηκε, λέγει, οὔτε ζαχαροκάλαμα οὔτε καρύδια τῆς Ἰνδίας εἰς τὸν γύρον τοῦ κόσμου που ἔκαμε.

— Φαίνεται πῶς τα ἔφαγαν ὅλα οἱ ἄγγροι καὶ δὲν ἄφισαν κανένα γιὰ νὰ φάμε καὶ ἐμεῖς...

— Φαίνεται πῶς τα ἔφαγαν ὅλα οἱ ἄγγροι καὶ δὲν ἄφισαν κανένα γιὰ νὰ φάμε καὶ ἐμεῖς...

— Φαίνεται πῶς τα ἔφαγαν ὅλα οἱ ἄγγροι καὶ δὲν ἄφισαν κανένα γιὰ νὰ φάμε καὶ ἐμεῖς...

— Φαίνεται πῶς τα ἔφαγαν ὅλα οἱ ἄγγροι καὶ δὲν ἄφισαν κανένα γιὰ νὰ φάμε καὶ ἐμεῖς...

— Φαίνεται πῶς τα ἔφαγαν ὅλα οἱ ἄγγροι καὶ δὲν ἄφισαν κανένα γιὰ νὰ φάμε καὶ ἐμεῖς...

— Φαίνεται πῶς τα ἔφαγαν ὅλα οἱ ἄγγροι καὶ δὲν ἄφισαν κανένα γιὰ νὰ φάμε καὶ ἐμεῖς...

Αὐτὸ ἔλεγε καὶ ξανάλεγε ἀδιάκοπα, καὶ ἀπορούσε πῶς τὰ βιβλία γράφουν μιά τόσο μεγάλη ψευτιά, ὅτι ὑπάρχουν τάχα ἀκόμα ζαχαροκάλαμα καὶ μεγάλα καρύδια με γάλα μέσα.

(Ἐπεται τὸ τέλος)

Η ΚΥΡΑ ΜΑΡΘΑ

ΑΙΜΙΛΙΑ ΧΩΒ

[ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΘ'.

Η ΔΙΚΗ

Η ΠΛΑΚΑ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΣ ΦΑΓΓ

Αιμιλία.

«Ἐπέραςε ἕνας μῆνας σωστός, ἀφ' ὅτου ἔβαλαν στὴν φυλακὴ τὸν μπαμπά. Πῶς συνέβη καὶ δὲν ἀπεθάναμεν ὅλοι ἀπὸ τὴν λύπην μας; Καὶ ὅσον συλλογίζομαι ὅτι δὲν θά δικασθῇ πρὶν περάσουν ἀκόμα δύο μῆνες ὁλόκληροι. Ἀδύνατον ν' ἀνθῇ ἡ μαμμά τόσο καὶρόν με τὴν ἀγωνίαν που υποφέρει. Μοῦ ἐπαναλαμβάνει διαρκῶς ἀπὸ τὸ πρῶτ' ὥς τὸ βράδυ: «ὦ! Θεέ μου, πῶς ἤθελα νά ἦμουν πεθιμένη!» Τὴν κάμνω ν' ἀνακτῇ, ὀλίγον τὸ θάρρος της καὶ της λέγω ὅτι δὲν πρέπει νά ὀμιλῇ τώρα περὶ θανάτου, ἐνῶ ὁ μπαμπᾶς ἔχει τόσο μεγάλην ἀνάγκην ἀπὸ τὴν ἀγάπην μας, καὶ ὅτι με ἐκμηδενίζει με αὐτοὺς τοὺς ἀπελπιστικούς λόγους! ἀλλὰ μετ' ὀλίγον, πάλιν τὰ ἴδια ἔχομεν ἀπὸ τὴν ἀρχήν. Εἶνε τόσο ἀδύνατη, ὥστε τρέμω διρκῶς μήπως πάθῃ τίποτε ἢ ὑγεία της. Ἄν κατὰ δυστυχίαν λησμονήσω καμμίαν φορὰν ὅτι εὐρίσκομαι ἐμπρός της καὶ θαυμάσῃς λιγάκι τὰ μάτια μου, ἡ μητέρα ἀρχίζει τοὺς θρήνους καὶ τοὺς ὀδυμούς, ὅταν δὲ ἐπανέλθῃ ὁ Κάρολος, τὸν εἰδοποιεῖ ὅτι δὲν ὑπάρχει πλέον ἐλπίς, ἀφοῦ καὶ ἡ Αἰμιλία κλαίει».

«Δὲν ἤξεύρω τί θά ἐγινόμεθα χωρὶς τὸν Κάρολον» αὐτὸς μας ἐμποδίζει καὶ δὲν συντριβόμεθα ἀπὸ τὸ βάρος τῆς ἀγωνίας μας. Ἐκάθησε καὶ ἤρρε ἀπὸ τὰς διασήμες δίκας ὅλα τὰ παραδείγματα ὅπου ἐπὶ τέλους οἱ ἀθῶοι ἀπαλλάσσονται τῆς κατηγορίας παρὰ τὰς ἐπιβαρυντικὰς ἐναντίον των μαρτυρίας, διὰ νά μας ἀποδείξῃ ὅτι δὲν πρέπει ν' ἀπελπιζώμεθα, ὅτι θ' ἀποδεχθῇ ἡ ἀθώότης τοῦ μπαμπᾶ, μολονότι τώρα τὰ πάντα στρέφονται ἐναντίον του, μολονότι τον κατηγορεῖ καὶ αὐτὸς ὁ συνέταιρός του, ὁ καὶ Χόλμπρουκ.

«Μάλιστα, κυρία Φάγγ, καὶ ὁ συνέταιρός του ὁ ἴδιος ἐπῆγε καὶ κατέθεσεν ἐναντίον του ἡτο ἀσθενὴς με τυφοειδῆ πυρετόν, ὅταν ὁ μπαμπᾶς τοῦ ἔγραψε διὰ νά τον πληροφορήσῃ τί συνέβαι-

νε, και να τον παρακαλέσει να έλθει να μαρτυρήσει υπέρ της αθωότητάς του. Έκείνοι που τον εννοήσαν, απήντησαν κατ' αρχάς ότι ήταν ανίκανος να γράψει ή να εννοήσουν καν το παραμικρόν· αλλά τώρα που έθεραπεύθη, θα το πιστεύετε τι λέγει; Λέγει ότι δεν ήξευρε τίποτε άλλο δι' εκείνο το γραμματίον, παρά ότι ο πατέρας μου τάχα του είπεν, ότι τούτο έδωκεν ή γιαγιά με τα χέρια της. Τό έννοεστε εσείς, αυτό το πράγμα; Είνε βέβαιον ότι εκείνος ο άνθρωπος δεν λέγει την αλήθειαν· αλλά δια ποίον σκοπόν δεν την λέγει; Χάνω το λογικό μου όσον το συλλογίζομαι, και όμως αισθάνομαι ότι ή μαρτυρία του κυρίως θα βαρύνει περισσότερο έναντίον του δυστυχισμένου πατέρα μου. Και ο πατέρας μου δεν ένθυμείται τίποτε άλλο δι' αυτό το κατηγορούμενον γραμματίον, παρά ότι το έπληξε μόνος του εις την τράπεζαν της Βαγγόρ και εισέπραξε τα χρήματα. Δεν ένθυμείται καθόλου ποίος του το έδωσε, πώς ήλθεν εις την τράπεζαν και το παρέδωκεν άντι χρημάτων. Γνωρίζετε πόσον είναι άφρημένος· αλλά να μην ένθυμείται πόθεν έλαβεν αυτό το μεγάλο ποσόν, — α! αλήθινά, καταντᾷ άπίστευτον. Σχεδόν έννοώ τώρα διατί οι ξένοι έχουν άμφιβολίας περί της αθωότητάς του· τόσο φαίνεται άλλόκοτον αυτό το πράγμα! Αλλά εγώ είμαι βεβαία ότι ή αλήθεια θα λάμψη μίαν ήμέραν. Φοβούμαι μόνον μήπως λάμψη παραπολύ άργά!

«Η κοινή γνώμη φαίνεται ότι όλονέν γίνεται έχθρικωτέρως προς αυτόν· ύποθέτω ότι εις όλον το Κιμπαστέον δεν του μένουν πλέον παρά δύο φίλοι: ο δικηγόρος του κ. Λόριγκ, και ο Κάρολος, ο όποιος μελετᾷ με τον κ. Λόριγκ όλα τα έγγραφα της δικογραφίας του. Ο καλός και γενναίόψυχος Κάρολος αφιερώθηκε εις αυτό το έργον ψυχῇ τε και σώματι, και παρά το συμφέρον του! Διότι το κάμνει έναντίον των συμβουλών του δικαστοῦ Δίλλιγγχαμ, ο όποιος έν τούτοις είναι παιδικός φίλος του μπαμπᾶ, αλλά δεν θα ένινοῦσε οὔτε το δακτυλάκι του δια να τον σώσει. Δεν μου το είπεν ο ίδιος, ω! όχι· αλλά ή Ξένη εις μία από τές συνηθισμένες «άφρημάδες» της.

«Ο Κάρολος κάμνει άσχημα πού άνακατεύεται έναντίον της γνώμης του κ. Δίλλιγγχαμ, μου είπε· άς ελπίσωμεν τουλάχιστον ότι μ' αυτό δεν θα χάσει την θέσιν πού του ήρρεν ο κ. δικαστής εις την Βοστώνη.

«Αυτά τα λόγια μ' εκτόπησαν κατάκαρδα σάν βέλος· οὔτε έφραταζόμην καν ότι ο φίλος μας είχε μείνη εδῶ εξ αιτίας του μπαμπᾶ. Δι' αυτό, όταν έπέστρεψε δια να δειπνήσει, έσπευσα να του είπω, ότι μένων εξ αιτίας μας εις το Κιμπασ-

τέον, έμελλεν ίσως να διακινδυνεύσει δια παντός το μέλλον του, να χάσει εκείνην την λαμπράν θέσιν πού του έπρόσφερεν.

«Μην άνησυχῇτε, μοι είπε, και δεν θα κάμω φτερά να πετάξω ή θείσι· έλαβα ένα γράμμα του κ. Χέυγουδ, ο όποιος με ειδοποιεῖ ότι θα με περιμένει έως τον Ίανουάριον.

«Καθυσχύασα τότε εγώ, και ο Κάρολος έπρόσθεσε:

«—Ίσως και να μη χρησιμεύω τίποτε εις αυτήν την δίκην· άλλα δύο κεφάλια αξίζουν πάντοτε περισσότερον από ένα, και το θεωρώ ευτύχημά μου ότι συνεργάζομαι με τον κ. Λόριγκ, διὰ ν' αποδείξω την αθωότητα ενός ανθρώπου, εις την όποιαν πιστεύω ολοψύχως.

«Δεν ήξευρετε πόσην άνακούρσιν μου έπροξένησαν τα λόγια του!

«Επήγαμεν κατόπιν να κάμωμεν την καθημερινήν μας επίσκεψιν εις τον προσφιλή μας φυλακισμένον. Τον ήρραμεν τόσον άπορροφημένον με την άνάγνωσιν ενός ποιήματος του Μπράουνιγκ, ώστε είχε λησμονήσει ότι εκάθοντο επάνω εις ένα σκαμνί άγυρόπλεκτον και ότι εύρίσκετο όπισω από την σιδερένιαν θύραν της φυλακής του Κιμπαστέου. Θά το πιστεύετε ότι πρώτα άρχισε να συζητῇ με τον Κάρολον δια το ποιητικόν ύφος του Μπράουνιγκ; Τί με μέλει τώρα δι' όλους τούς μεγάλους ποιητάς του κόσμου; Εγώ, είναι άδύνατον να λησμονήσω την λύπην και τον πόνον μου, εύχαριστοῦμαι όμως πού κατορθώνει, κάποτε, ο μπαμπᾶς να λησμονῇ την δδύνην του. Μόλις άφισε κάτω το βιβλίον του, τῷ έπανήλθεν ή συναίσθησις της θέσεώς του με όλην την φρίκην της.

«Ο Θεός να εύλογῇ το καλό μας το κορίτσι που έρχεται κάθε μέρα και με βλέπει στην φυλακήν μου, σάν καλός άγγελος! είπε και με αγάλλισεν.

«Έβάλα τα δυνατά μου δια να μην άρξίσω τα δάκρυα και τούς θρήνους.

«Αφού ή άνάγνωσις σᾶς διασκεδάσει, τῷ απήντησα, αῦριον θα σας φέρω, με τα πράγματα πού σας χρειάζονται, καί την «Ιστορίαν του Πολιτισμοῦ» του Μπουκλερ.

«Μην λησμονήσεις να μου φέρης και τον τελευταίον τόμον του Δάρβιν, άνέκραξεν άμέσως. Πώς είναι τώρα ή μητέρα σου; Και τα αδελφίκα σου; Εμάθατε πῶς περνοῦν; Ω! παιδιά μου, παιδιά μου. Γι' αυτά και για την αγαπημένην μου την γυναίκα, θα έφρουγα, αν ήμπορούσα, στην άκραν του κόσμου· αλλά πῶς να φύγω από αυτόν τον σιδηρένιον κύκλον πού με σφίγγει;

«Μην άπελπίζεσθ, πατέρα μου, άνέκραξα ένῶ τον φιλοῦσα, οι δικηγόροι

σας θα δυνήθουν ν' αποδείξουν την αθωότητά σας!

«Ναί, έχω πεποίησιν εις αυτούς, είπε και εκύταξε με ευγνωμοσύνην τον Κάρολον. Ο Θεός δεν θ' άφιση να καταδικασθῇ ένας άθώος.

«Επροσπάθησα να τῷ ἐμιλήσω δια πράγματα αδιάφορα· ήσυχασε τότε βαθμύδην και κατ' όλίγον, και τέλος μου έκαμε και αυτός μερικάς έρωτήσεις. Με ήρώτησεν αν ή γιαγιά υπέφερεν από τούς ρευματισμούς της, και με ήρώτησε με τόσον ένδιαφέρον ως να ήτον αυτή ή καλλιτέρα του φίλη. Δεν είναι καθόλου δυσχερستهμένος μαζί της πού δεν έκαμεν αυτή τίποτε διὰ να τον βοηθήσῃ. Ο Κάρολος δεν είναι τόσο ανεύξικλος. Μου είπεν ένα σωρό πράγματα δι' αυτό το ζήτημα, όταν άνεχωρήσαμεν από την φυλακήν...

«Του είπα να πάμε από τον δρόμον που περνᾷ κοντά στον ποταμόν, δια να μη συναντήσωμεν κανένα. Αλλά ο δικαστής Δίλλιγγχαμ έκαμμεν ακριβῶς τον περίπατον του προς εκείνο το μέρος. Όταν τον είδα, άφισα γρήγορα· γρήγορα τον Κάρολον μόνον του κ' εκρύβην· κα μέσα σις δάσος δια να μη με ιδῇ· εκεί εκάθοντο επάνω εις τον κορμόν ενός πεσμένου δένδρου, και άρχισα να κλαίω σάν να έπρόκειτο να ραγίσῃ ή καρδιά μου.

(Επεται συνέχεια) ΚΙΜΩΝ ΔΑΚΙΔΗΣ

ΠΟΣΟΝ ΕΡΓΑΖΕΤΑΙ Η ΜΕΛΙΣΣΑ

Ολίγοι από τούς μικρούς μου φίλους γνωρίζουν ακριβῶς το ποσόν της έργασίας που κάμνει ή μέλισσα δια να συνάξῃ το μέλι από τα άνθη.

Ίσως νομίζουν ότι είναι εύκολος ή εργασία της. Πόσον άπατώνται! Αν ήτο δυνατόν να κάμῃ ο άνθρωπος τόσο πολλήν εργασία, θα ήτο τότε κυριολεκτικῶς εργατικώτερος και από αυτήν την μέλισσαν...

Ας υποθέσωμεν ότι κοντά εις μίαν κυψέλην δεν υπάρχουν άλλα άνθη παρά γαρύφαλλα, και ότι από αυτά μόνον είναι ύποχρεωμένη ή μέλισσα να συνάξῃ το μέλι της.

Λοιπόν, κάθε γαρύφαλλον έχει εἴς χωριστά σωληνάκια, και εις κάθε σωληνάριον υπάρχει ζάχαρις, όχι περισσότερα από έν πεντακοσιοστὸν του κόκκου!

Διὰ να συνάξῃ ένα κόκκον ζάχαριν ή μέλισσα, πρέπει να χῶτῃ την προδοσκήν της εις 500 σωληνάκια. Και εἰς μίαν 60 κόκκον κάμουν ένα δράμι, δια να κάμῃ ή μέλισσα ένα δράμι μέλι, πρέπει να πιπιλίσῃ 30,000 σωληνάκια, δηλαδή 5,000 γαρύφαλλα, — οὔτε πολλά οὔτε λίγα.

ΤΑ ΕΥΣΗΜΑ

[Δημοσιεύονται κατωτέρω τὰ ποτελέσματα τῶν Εὐσημῶν τῶν ἐτῶν 1901 καὶ 1902, συμφώνως πρὸς τὸ βιβλίον, τὸ ὁποῖον κατετίθει εἰς τὸ Γραφεῖόν μου, καὶ πρὸς τὰς σημειώσεις, τὰς ὁποίας μὲν ἔστειλαν οἱ διαγωνιζόμενοι. Αἱ σημειώσεις αὗται ἦσαν ἀκριβέσταται. Ὡς ἀπεδείχθη ἐκ τῆς ἀντιπαραβολῆς πρὸς τοὺς ἀριθμοὺς τοῦ Βιβλίου μας, οὗδε εἰς τῶν διαγωνιζομένων ἐσημείωσεν εὐθεῖα περισσότερα ἢ ὀλίγωτερα τῶν ὅσων ἔλαβον πραγματικῶς. Μερικοὶ μάλιστα. — Λουλουδί τῆς Καρδίτσας, Πότος Εἰμαί, Παν. Προεστόπον. Λος καὶ Ζουλέϊκα, — δὲν ἠρέθησαν νὰ σημειώσουν μόνον τὰ ἰδικὰ τῶν Εὐσημῶν, ἀλλὰ μὲν ἔστειλαν γενικὰς Στατιστικὰς τῶν Εὐσημῶν, κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἥττον ἀκριβῆς, αἱ ὁποῖαι μ' ἐδοῦντο πολὺ εἰς τὴν ἐξέλεξιν τῶν ἀριθμῶν δι' ἀντιπαραβολῆς καὶ εἰς τὴν ἐξαγωγήν ἀκριβεστάτων Ἀποτελεσμάτων. Τὸν ἐνθαριτισμὸν δόλου. Εἰς τὰ Ἀποτελέσματα δὲν ἀναφέρονται οἱ λαθόντες Εὐσημα καθὰ τῶν 20, — διότι εἶνε πάρα πολλοί, — καὶ ὅσοι καὶ ὅσοι δὲν ἐρρόντισαν νὰ μὴ στείλουν σημειώσεων τῶν Εὐσημῶν τῶν. Τούτο παρακαλῶ νὰ λάβουν ὅπ' ὅψι οἱ διαγωνιζόμενοι διὰ τὰ Εὐσημα τῶν 1903, καὶ εὐθὺς ἅμα τελειώσῃ τὸ ἔτος, νὰ μὴ στείλουν ἀκριβῆ καὶ λεπτομερῆ σημειώσεων τῶν Εὐσημῶν τὰ ὅποια ἔλαβον, ἀν θέλουν νὰ ἴδουν τὸ ὅμα τῶν εἰς τὰ προσεχῆ Ἀποτελέσματα.]

Α' — ΤΑ ΕΥΣΗΜΑ ΤΟΥ 1901

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Διαφυσθεῖσα 'Ελπίς, ἔλαβεν Εὐσημα 63.
ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Ζουλέϊκα 61. — 'Αρτανιάν, 58.
ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Πικραμένη Καρδούλα, 42. — Κεντρί, 39. — 'Αταθύριον Ρόδου, 35. — ('Ο ἀποδιδώσας Λοξίας, 56.)
ΕΠΑΙΝΟΣ: 'Απόγονος τοῦ Νέστορος, 34. — 'Ερυσθρὸν Νέφος, 32. — Αὔρα τῆς Κερκύρας 29. — Σμυρναϊάτις, 29. — 'Αλλοπρόσβαλλος, 23. — Λευκὸν Κρίνον, 23. — 'Ελληνικὸ 'Αεράκι, 22. — Χιονοσκεπὴς Δίφνη, 21 κτλ. κτλ.

Β' — ΤΑ ΕΥΣΗΜΑ ΤΟΥ 1902

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: 'Αταθύριον Ρόδου, ἔλαβεν Εὐσημα 77.
ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: 'Ερυσθρὸν Νέφος, 62. — Λουλουδί τῆς Καρδίτσας, 46. — ('Ο ἀποδιδώσας 'Αρχικαλαμπουριστής, 50.)
ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: 'Απόγονος τοῦ Νέστορος, 42. — Μαρίδα τοῦ Εὐρίπου, 42. — Χωλὸς Διάβολος, 41.
ΕΠΑΙΝΟΣ: Πλοῖον τοῦ Δουνάδεως, 34. — Πικραμένη Καρδούλα, 34. — 'Αστὴρ τῆς 'Ανατολῆς, 31. — Πολύμνια Λασκέρειος, 29. — Μόνωσις, 29. κτλ. κτλ.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

— Γιατί, Κουφιοκεφαλάκη, με τέτοιο κρῖο δεν φορεῖς τὸ ἐπαιωφόρι σου;
— Μὰ ἀφού, κυρία, καὶ όταν το φορῶ κρυώνω; . . .

* * *

— Ετοιμάζονται διὰ τὸν περίπατον.
— Ο Μπέμπης πάντοτε προβλεπτικὸς λέγει τῇ μαμμᾷ του:
— Πάρε κυνέφα μαζὶ σου, γὰ νὰ μὴ μὴν σὰν ἀρρίσω τὰ κλάματα.

* * *

— Εὐαὶνὴ ὑπὸ τοῦ Ἀνθίσις Ποίε

ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

ΕΙΣ τὴν Ἀγγελίαν τοῦ ἐν Βόλῳ Μικροῦ Συλλόγου, ἡ «Πρόδοσις», ἡ ὁποία ἐδημοσιεύθη εἰς τὸ προηγούμενον φύλλον, ἔγινεν ἓνα σπουδαῖον λάθος. Ἐγράφη ὅτι οἱ θέλοντες πληροφορίας νὰποταθῶν πρὸς τὸν Γεωργίου Κουγιαννίδην, ἐνῶ ἐπρεπε νὰ γραφῇ πρὸς τὸν Γεωργίου Κουγιαννίδην. Ἐμπορικὴν Σχολήν, εἰς Βόλον. Ὑπάρχει καὶ Κουγιαννίδης μεταξὺ τῶν ἰδρυτῶν τοῦ Συλλόγου, ἀλλ' ὁ φίλος μου αὐτὸς ὀνομάζεται Νικόλαος καὶ ὄχι Γεωργίος. Ὁ Σύλλογος πρέπει νὰ εἰδοποιήσῃ τὸ Ταχυδρομεῖον περὶ τοῦ λάθους, διότι πιθανὸν νὰ ἐστάλῃ ἢ καμμίς ἐπιστολὴ μετὰ τὴν ἐσφαλμένην διεύθυνσιν.

Συγχαίρω τούς Βραβευθέντας εἰς τὸν Διαγωνισμὸν τῶν Εὐσημῶν καὶ τοὺς παρακαλῶ νὰ συμμορφωθῶν μετὰ τὸν Ὁδηγόν. Ὅσον διὰ τὴν σημειώσιν, τὴν ὁποίαν ἐξήγησα περὶ τῶν Εὐσημῶν τοῦ 1903, παρακαλῶ ὅλους τοὺς ἐνδιαφερόμενους νὰ μὴ τὴν στείλουν μόλις τελειώσῃ τὸ ἔτος. Εἰς χωριστὸν τεμάχιον χάριτος ἕκαστος ὑφίλει νὰ καταγράψῃ καὶ νὰ ὑποδείξῃ τὰ Εὐσημα, τὰ ὅποια ἔλαβε κατὰ τὸ διάστημα τοῦ ἔτους 1903, κατὰ τὸ ἔξης ὑπόδειγμα: «Σημειώσεις Εὐσημῶν: Ὀνομάζομαι» καὶ διαμένω ἐν Κατὰ τὸ ἔτος

• 1904 ἔλαβα τὰ ἑξῆς Εὐσημα:
» Φύλλον 3ον.— 2Ε εἰς τὴν Ἀλληλογραφίαν ὑπὸ τὸ ψευδώνυμον τάδε.

» Φύλλον 5ον.— 5Ε εἰς τὸν Διαγωνισμὸν Λύσεων ὑπὸ τὸ ψευδώνυμον δέξια.
» Φύλλον 10ον.— 3Ε εἰς τὸ Ξεσπάθωμα μετὰ τὸ νομὰ μου.

» Τὸ ὅλον ἔλαβα Εὐσημα 10.— Ὑπογραφή. «Λετὲ τῆς Ἐρήμης. [6Ε] διὰ τὴν ὥραια-τάτην ἐπιστολήν. Σοῦ ἔστειλα τὸ βραδεῖόν σου καὶ περιμένω τὴν φωτογραφίαν σου νὰ τὴν δημοσιεύσω μετὰ πάσης χάριτος, διὰ νὰ γνωρίσουν καὶ οἱ φίλοι μου ἓνα τόσον καλὸ παιδί καὶ τόσον ἐνθουσιώδη συνδεδεγμένον. Σ' εύχαριστῶ καὶ διὰ τὸ νέον ξεσπάθωμα καὶ διὰ τὸ ἐνδιαφέρον, τὸ ὁποῖον μαρτυρεῖ ἡ πληροφορία σου. Ἀλλὰ τί νὰ σου εἶπω! Ὁ ἀγαπῶν τὴν «Διάπλασιν» μόνον διὰ τὰς πληροφορίες τῆς καὶ δυσχεροῦς-μενος διότι αὗται περιωρίσθησαν τώρα κατ' ἀνάγκην εἰς τὰς Μικρὰς Ἀγγελίας, παρεξηγεῖ τὸν ὑψηλὸν σκοπὸν περιωρίσθη παιδαγωγικοῦ, καὶ το ὑποβιβάζει εἰς ὄργανον ἀνταλλαγῆς ἀσημάντων πολλῶν πληροφοριῶν.

Λοιπόν, Κίτρινη Μάσκα, ἔσφρα να μὴ μὴ τὰ ποτελέσματα τῶν ἐνεργειῶν σου; Ἀς εἶνε! Ἐννοεῖται ὅτι λογαριάζονται καὶ τὰ εἰς τοὺς Διαγωνισμοὺς διδόμενα Εὐσημα (ἀλλὰ πρὸς τί θὰ εἰδόντο;) Πολὺ μὲν ἀρέσει αὐτὸ πού κάμνεις, καὶ εἰς τὸ τέλος τοῦ ἔτους σὲ παρακαλῶ νὰ μὴ στείλῃς ἀντίγραφον τοῦ Καταλόγου σου, διότι εἰμπορεῖ νὰ μὴ χρησιμοποιήσῃ.

Ἀνθος τοῦ Σολωμοῦ [Ε] ἡ ἐπιστολὴ σου μοῦ ἤρρεσε πολὺ. Ὅριστατα σοῦ λέγει ἡ μαμμά σου, ὅτι οἱ φίλοι τῆς «Διαπλάσεως» δὲν πρέπει νὰ ἔχουν ἐλαττώματα, καὶ ἂν ἔχουν πρέπει νὰ προσπαθοῦν νὰ τα διορθώσουν. Μετὰ τὴν θέλσιν καὶ μετὰ τὴν ἀπόρασιν, πάντα θὰ εὐρίσκῃς ὀλίγον καιρὸν νὰ μὴ γράφῃς. Σοῦ ἔστειλα χάριτον τῶν Λύσεων.

Φίλε Η. Κ. τὸ ψευδώνυμόν σου εἶνε Τρέλλ.

λα τοῦ Κόσμου. Πῶς δὲν το εἶδες όταν σοῦ το ἐνέκριναν;

Βίσημαρχ, σ' εύχαριστῶ πολὺ διὰ τὴν ἀναμνήσιν καὶ διὰ τὸ ξεσπάθωμα. Ἐννοεῖται ὅτι καὶ ἀπὸ τώρα εἰμπορεῖ νὰ γράφῃς τὸ φύλλον οἱ νέοι μας φίλοι, καὶ νὰ μὴ στείλῃς τὸ ἀντί-μιμον εἰς γραμματόσημα, ἐφ' ὅσον οἱ τὸ ποσὸν εἶνε μικρότερον δραχμῆς.— Τὰ διὰ τῶν Μικρῶν Ἀγγελιῶν ζητούμενα στέλλονται πάντοτε εἰς τὴν διεύθυνσιν τοῦ ζητούντος, καὶ ὄχι διὰ τοῦ Γραφεῖου μου.

Πολλοὶ μὲν γράφουν καὶ σήμερον διὰ τὴν καινοτομίαν τοῦ 1904 ἐνθουσιῶδες: π: χ: ἡ Κρυφοδαγκανιάρη, ἡ Κυνηγέτις Ἀρτεμῖς, ἡ Πλοῖα τοῦ Ζερφύρου, ἡ Διμίτλια Χάβη, ἡ Λαδωμένη κλ. κλ. Δὲν ἔχω τόπον δι' ἀποσπασμάτα καὶ θὰ περιορισθῶ μόνον εἰς δύο. Τὸ Τρέλλο Ναυτάκι, [ΕΕ], μὲν γράφει: «Εἶνε μία ἰδέα ἀλθῶς λαυπάρα. Κάποιος Ἀγγελος θὰ σοῦ τὴν ἐνέπνευσεν» ἀλλὰ ποῖος; μήπως ὁ τῆς Καρδίας, διὰ νὰ ἰδῇ γαρύφωνα μερικὰ προσωπίκια; μήπως ὁ τῆς Ἀράπης, ἐξ Ἀράπης πρὸς τοὺς ἀπορωτέρους; ἀλλὰ ποῖος; ὁ Παρήγορος, διὰ νὰ πορηγορήσῃ μερικὸς τεθλιμμένος, οἱ ὁποῖοι πρὸ πολλοῦ ἔστεργοντο τῆς λαμπρᾶς ταύτης πνευματικῆς τροφῆς, ἡ ὁποία καλεῖται Διάπλασις; . . .» Καὶ ἡ Αἰγυπτιακὴ Μοῦσα: «Εἶδα ὅτι μερικοὶ συνδρομηταὶ σου ἤρχισαν ἀπὸ τώρα τὰς ἐνεργείας των διὰ τὸ διπλωματικὸν στάδιον (δυναμέθα νὰ το ὀνομάσωμεν οὕτω;) τοῦ Πράκτορος τῆς Διαπλάσεως. Ἐξήλυσαν κ'· εἰς ἡμῶν ἀπὸ σήμερον τὰς ἐνεργείας μου. Μοῦ ἔρχεται νὰ πετάξω ἀπὸ τὴν χαρτὴν μου. Πράκτωρ τῆς Διαπλάσεως! τί ὠραῖον ὄνομα! Δημοσίευσεν λοιπὸν τὴν προκήρυξιν!»—Μ' αὐτὸ θὰ κάμω κ'· εἰγώ.

ΣΥΣΤΑΞΕΙΣ ΚΑΙ ΕΓΓΡΑΦΑΙ
ΠΤΩΧΩΝ ΠΑΙΔΙΩΝ ΦΙΛΟΜΟΥΣΩΝ

Ὁ Σύλλογος «Ἐνωσις» μὲν ἔστειλεν ἐκ συνεισφορᾶς τῶν μελῶν του 14 δραχμάς, ὅπως ἐγγράψω εἰς τὴν Διάπλασιν τοῦ 1903 τὴν ὁποίαν 13 συσταθεῖσαν πτωχὴν κόρην ἐκ Ἀλβανίας, καὶ ὅπως ἀναεῶσω τὴν συνδρομὴν διὰ τὸ 1904 ἄλλης, ἐν Ἀλβανίᾳ ἐπίσης, πτωχῆς κόρης, τὴν ὁποίαν εἶχα συστήσῃ εἰς τὸ 5ον φύλλον τοῦ 1902. — Ἄξις ἐπαίνου καὶ συγχαρητηρίων ὁ Σύλλογος «Ἐνωσις» διὰ τὰ τόσον εὐγενῆ αἰσθήματα τῶν μελῶν του, ὅλων ἐκ τοῦ κύκλου τῶν καλῶν μου φίλων.

Σὰς συνίστω καὶ πάλιν μίαν πτωχὴν κόρην ἐκ Μακροχωρίου τῆς Κων/πόλεως, τὴν ὁποίαν καὶ ἄλλοτε σὰς εἶχα συστήσῃ ὑπ' ἀριθμὸν 16. Μοῦ ἔναγκαζέτε ἡ καίμενη, καὶ ἂν ἦτο δυνατόν νὰ ἐδιαβάσατε τὸ γράμμα τῆς καὶ νὰ ἐδίδεπα μετὰ τὴν πόνον εἶνε γραμμένον, ὅσοι οἱ πλοῦσιοι θὰ μὴ ἐστέλλαντο ἀπὸ 8 φράγκα καὶ θὰ τὴν ἐνέγραφα. γὰ χίλια χρόνια!

Εὐχαρίστους τὰ ψευδώνυμά των, δέχομαι μετὰ χάριτος εἰς τὴν Ἀλληλογραφίαν μου καὶ εἰς τοὺς Διαγωνισμοὺς μου τοὺς νέους μου φίλους: Μυροβόλον Χαλαρήν (Ψ. Μ.) καὶ Ἰλίου Μελαθρον (Χ. Ω. τὸ προτιμώμενον δὲν ἦτο ἐλεύθερον· ἐμπρὸς λοιπόν, εἰσαι τώρα πάλιν διὰ νὰ γράφῃς τὴν δρᾶσιν.)

Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν νὰ ανταλλάξουν: ὁ Τέλλος Ὁστίλλιος μετὰ τὴν Ἀμυδρὰν Λάμψιν καὶ Ἀεροναυτοπολίαν.— ὁ Αἰμοσταγὴς Χρυσὸς μετὰ τὴν Κυράν μετὰ τὰς Καμελίαν, Θεταλίδαν Καλλιτέχνην, Ρομαντικὴν Καρδίαν, Δερδουσοσίαν τῶν Ἀθηναίων καὶ Κόρην τοῦ Αἰθέρους.— ἡ Διονυσία Πηγή μετὰ τὴν Τρέλλαν τοῦ Κόσμου, Ἐρημον Ὀργασόν, Χρυσὴν Ἀποδόξιν, Ἰαπωνικὸν Χρυσάνθεμον καὶ Μικρὸν Καλλιτέχνην.— ὁ Μεγιστεὺς μετὰ τὴν Μελίαν τοῦ Ὑμηττοῦ καὶ Δερδουσοσίαν τῶν Ἀθη-

τῶν— ὁ Λόφος τοῦ Γάνου με τὸν Ἰππότην τοῦ Μεσαίωρος, Ἀρεμῶν τῶν Πατησίων, Ἀνδρείαν Σουλιάδα, Ἐνδοκὸν Μεσολόγιον καὶ Ἀσμα Νηρηίδος— ὁ Ὀλυμπος με τὴν Ἀμαρυλλίδα, Ποῦλιο-Δράκον, Δουλοῦδι τῆς Καρδιάς, Ἐρημίτιδα καὶ Ἰτέαν— ἡ Κίτρινη Μάσκα με τὸ Ἀι-Δαίφ τῆς Νεαπόλεως— ὁ Μερελίχ με τὸ Ἀγκάθι. Πυρειοπόλην, Βοοκὸν τῆς Ροδόπης, Ἐσπερίαν Ἀῦραν καὶ Κλάδον Ἑλαίας— ἡ Ἀθῶα Καρδία με τὸ Κόκκινον Κρίνον, Φαίδιμν, Λησιμορμηνίαν, Πολύχρωμον Χρυσάλλιδα καὶ Ἰαπωνικὸν Χρυσάνθεμον— τὸ Ποῖος Εἶμαι με τὴν Ζημιόρταν, Νιαγάραν, Διάβολον Ἐσπερίον, Λεικωσίαν τῆς Κύπρου καὶ Ἑλληνοπούλαν— ἡ Προή τοῦ Ζεφύρου με τὴν Κόρην τοῦ Μοριᾶ, Ἰππότην τοῦ Πηλίου καὶ Νύμφην τῶν Τεμπῶν.

Ἀπὸ ἑνα γλυκὸ φιλάκι στέλλει ἡ Διάπλασις πρὸς τοὺς φίλους τῆς: Ἀγκάθι (τὸ λάθος διωρθώθη) Παρήγορον (Ἀγγελον, Μόνωσιν, Ἑλληνα Ἀθλητήν (Βραβεῖον ἔστειλα· σήμερον βλέπεις τὴν Προκήρυξιν) Ἀσπιδόρην (ἔστειλα) Ὑπὸ Κυπαρισσάκι (ναί, τὰς ἑλὰδα·) Ναυτοπούλον τοῦ Αἰγαίου (τετράδιόν σου διὰ τὸν Ἐρμῆν δὲν ἔλαβα) Παιδικὴν Χαράν [3Ε] διὰ τὰς ἐντυπώσεις σου ἐκ τῶν τελευταίων φυλλαδίων· παρατηρῶ ὅτι ἄρχισες νὰ ποκτᾶς καὶ ὕψος· τί διαφορὰ ἀπὸ τὰς πρώτας σου ἐπιστολάς!) Περιπλανώμενον Ἰουδαῖον (σοῦ ἔστειλα τὸ Βραβεῖόν σου· με αὐτοὺς τοὺς δύο τόμους συμπληρώνεις ὁλόκληρον τὴν σειρὰν τῆς Δ' περιόδου, ἔ; ὅλγια παιδιὰ ἔχουν τόσο λαμπρὰν βιβλιοθήκην) Μπάριπα-Λινάρδον ([ΕΕ] διὰ τὴν ὥραιαν ἐπιστολήν· νομίζω, —καὶ αὐτὸ εἶνε ἡ γυνὴ ὅλων, —δὲν ὑπάρχει τόμος μου, ὁ ὁποῖος νὰ μὴ περιέχῃ ἐπίσης ὥραια πράγματα, ὅσον εἶνε καὶ αὐτὰ πού σ' ἐμάγευσαν εἰς τοὺς δύο ἐκείνους παλαιούς τόμους) Λάτριδα τῶν Ἀστέρων (κατὰ τὸν Κανονισμόν, ναί· πᾶσα ἀλλαγὴ ψευδωνύμου πληρώνεται) Μερελίχ (πραγματικῶς, ὁ καθηγητὴς σας ὑπῆρξεν ἐπὶ πολλὰ ἔτη τακτικὸς συνεργάτης μου, καὶ χαίρω νὰκούω ὅτι ἡ πρὸς ἐμὲ ἀγάπη τοῦ διαιτητῆται τὸν ἄστρον θερμῇ) Ἀρχὴ Μόσχον (κ' ἐγὼ ἐλπίζω ὅτι με τὸ νέον σου ψευδωνυμον ἡ ἀλληλογραφία μας θὰ εἶνε συχνότερα· εἰ ἰδρυταὶ τοῦ Παιδικοῦ Θεάτρου εἶνε ἀντικείμενον πολλῆς περιεργίας ἐκ μέρους τῶν φίλων μου, ἀλλὰ πρὸς τὸ παρὸν δὲν εἰμὶ πορῶ νὰ τοὺς ἀποκαλύψω) Κάριμεν Σύλβα (ἔστειλα· εἶχες δίκαιον νὰ βαστάξῃς τότε μακρὸν πένθος διὰ προσφιλεῖς ἀδελφόν· νομίζω ὅμως ὅτι καιρὸς νὰ ἐπαναλάβῃς τὰς ἀσχολίας σου· ἡ λύπη δὲν πρέπει νὰ διαωνίζεται) Ἀθῶαν Καρδίαν ([ΕΕ] διὰ τὴν ὥραιαν περιγραφὴν τῶν ἐκδρομῶν· τῶνόντι ὁ Σκυλάνθρωπος ὁμοιάζει με τοὺς Βάγδους τοῦ «Μεγάλου Δάσους») Αἰγυπτιακὴν Μοῦμιαν (δὲν εἶδα ποτὲ μου νὰ βρέχῃ χωρὶς σύννεφα· θὰ ἐρωτήσω κανένα μετεωρολόγον) Ἀμαρυλλίδα (βραβεῖα ἔστειλα) Φαίδιμν (ἴσως θὰ το ἐλθμόνησε καὶ θὰ ἐξανάγραψε τὸ ψευδωνυμὸν σου) Δουλοῦδι τῆς Καρδιάς (ἐλπίζω ὅτι καὶ τὸ ἐρχόμενον ἔτος θὰ ἔχω μυσιστόρημα τοῦ Βέρν, ἀλλὰ δὲν εἶμαι ἀκόμη βεβαία· ἡ ἐπιστολή σου μοῦ ἐφάνη κάπως βιαστική) Αἰμιλία Χῶβ (ἔστειλα· διὰ νὰ λάβῃς ὡς ψευδωνυμὸν σου τὸν ὀνόμα τῆς, θὰ πῇ ὅτι τῆς ὁμοιάσεις· τώρα ποῦ ἔκαμες τὴν ἀρχήν, ἐλπίζω νὰ παύσῃ ἡ τρεμούλα τοῦ χειριοῦ καὶ νὰ μου γράφῃς συχνά) Ποῖος Εἶμαι ([ΕΕ] διὰ τὴν εὐφροσύνην ἐπιστολήν· εἶπα εἰς τὸν Ἀναλιν ὅτι μόλις ἐκατάπιες ἑνα ψαλλίδι, ἀμέσως σὺ ἐκόπη ὁ βῆχας· πολὺ καλὴ συνταγή!) Πρίγκιπα τῶν Ἀθηνῶν (ὄχι, δὲν εἶνε συνδρομητρία) Προή τοῦ Ζεφύρου ([ΕΕ] διὰ τὴν ὥραιαν ἐπιστολήν· δὲν εἶνε ἀνάγκη νὰ διπλασιάσῃς τὰς Ἀσκήσεις· ὡς βλέπεις, 15 σοῦ ἀρκοῦν) Ἀγγελον Ἀνδρεῖον (εὐχαριστῶ διὰ τὸ ὥραιον δελτάριον) Πανταχοῦ Παρόντα

(ἔστειλα· εὐχαριστῶ πολὺ) Κυνηγέτιδα Ἀρτεμιν (βραβεῖον ἔστειλα· χαίρω ποῦ ἔγινες καλὰ) Κρυφοδαγκαγιάραν (εὐχαριστῶ πολὺ· ὄχι, ἡ ἐξαδέλφη σου δὲν ἔχει ψευδωνυμον) Κόκκινον Κρίνον (ποῦ ἔχει ὡς σύνθημα: «ἐξεσπάθω καὶ ἄγιος ὁ Θεός!») Νηρημίαν ([Ε] διὰ τὴν ὥραιον ἐπιστολήν· εὐχομαι νὰ ἐκπληρωθῇ τὸ ὄνειρόν σου) Ἀριελ κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 10 Νοεμβρίου θάπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΥ (Φαίδωνος)

“Διηγήματα,”

ΠΡΩΤΗ ΚΑΙ ΔΕΥΤΕΡΑ ΣΕΙΡΑ
ΔΥΟ ΚΟΜΨΟΤΑΤΟΙ ΟΜΟΙΟΜΟΡΦΟΙ
ΩΡΑΙΟΙ ΤΟΜΟΙ

Η ΔΕΥΤΕΡΑ ΣΕΙΡΑ τιμᾶται φρ. 3.

ΑΙ ΔΥΟ ΣΕΙΡΑΙ ΟΜΟΥ τιμῶνται φρ. 6.

Ἡ πρώτη Σειρά δὲν πωλεῖται χωριστά.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 20 Δεκεμβρίου.

Ὁ χάρις τῶν λύσεων, ἐπὶ τοῦ ὁποῦ δὲν νὰ γράψω τὰς λύσεις τῶν οἱ διαγωνιζόμενοι, πωλεῖται ἐν τῇ Ἰατρικῇ μας εἰς φακέλους, ὅν ἑκαστος περιέχει 20 φύλλα καὶ τιμᾶται φρ. 1.

577. Στοιχειώδριος.

Μουσικὴν θεσπέσιαν σκορπίζω

Ἄν ἀπειρακτον, λῦτα, μάρσις,

Καὶ εἰς ὕπνον βαθὺν σὲ βυθίζω,

Στὴν ἀρχὴν μου ἂν γράμμα κολλήσῃς.

578. Μεταγραμματισμός.

Ἐνὸς Τρωὸς πολέμιστοῦ ἐκόπη τὸ κεφάλι
Καὶ ἄπνους ἐνὼ ἔπρεπε νὰ πέσῃ φυσικῶς,
Ἄλλο αὐτός, — δὲν ξέρω πῶς, — κατάρθρωσε νὰ
[βάλῃ,
Καὶ νὰ σωθῇ γενόμενος ἀρχαῖος ποταμός!

579. Ἀναγραμματισμός.

Ἐκαμα κ' ἐγὼ ἑνα θαῦμα.. Μπᾶ! καὶ γιατί
[ὄχι· τάχα;
Νὰ λοιπόν: τὰ γράμματά μου ἀνακάτωσα μο-
[νάχα,
Καὶ ἀπὸ ζῶον κερασφόρον, — σὰν τὸ σκέπτο-
[μαι πῶς χαίρω! —
Ἔντομο ἔγινε μικρούλη, πού με ξέρεις καὶ σε
[ξέρω.

580. Αἵνεγμα.

Ἄν καὶ οὐδόλως εἶμαι τι, τῶν ἄλλων παραπάνω,
Ἄκουσε ὅμως τί μουρὸ μινάχο μου νὰ κάνω,
Νὰ φαίνωμαι στὸν οὐρανὸ, νὰ ρεῖω στὴν Ἀσία,
Νὰ εἶμαι καὶ γνωστὴ θεὰ ἀπ' τὴ Μυθολογία,
Καὶ γένος ἄνθους! Φίλε μου, δὲν εἶνε νὰ τὰ χάσῃς;
Ποῖο ἄλλο θαῦμα σὰν αὐτὸ εἶδε ποτὲ ἡ πλάσις;

581. Τρίγωνον.

- 1.— Ἀρχαῖος ποταμὸς ἐν Ἀπουλίᾳ.
- 2.— Ἀρχαῖος ποταμὸς ἐν Ἰνδικῇ.
- 3.— Ἀρχαῖος ποταμὸς ἐν Κολχίδι.
- 4.— Θεοῦ αἰγυπτιακῇ.
- 5.— Ἀριθμητικόν.
- 6.— Ἀντωνυμία.
- 7.— Γράμμα.

582. Κεκρυμμένον Γνωμικόν.

[Ἀπὸ ἑκαστον τῶν κατωτέρω γνωμικῶν θὰ ληφθῇ μία λέξις διὰ νὰ σχηματισθῇ ἕν ἄλλο.]
Πρέπον τοῖς νέοις ἡ σιγή. — Σέβου τὸ γή-
ρας. — Σιγᾶν χρὴ ἢ κρείττονα τῆς σιγῆς λέγειν.
— Οὐδὲν κρείττονον ἢ φίλος σαφής. — Τὸ λα-
κωνίζειν ἐστὶ φιλοσοφεῖν. — Ἡ τοῦ Θεοῦ
φρόνησις πάντων ἐπιμελεῖται. — Μίσει τὸ τα-
χὺ λαλεῖν.

583. Ἀριθμητικὴ διὰ λέξεων.

Ποταμὸς τῆς Ἑλλάδος— ποτὼν = ἐπίρρημα +
Ποταμὸς ἱστορικὸς — ζῶον — φθόγγος +
Ἀρχαία πόλις — ἀντωνυμία = πρόθεσις.

Ἀθροισμα ὑπολοίπων: Ἀρχαῖος βασιλεὺς.

584-588. Πενταπλοῦν Μαγικὸν Γράμμα.

Τῇ ἀνταλλαγῇ δύο γραμμάτων ἐκάστης τῶν
κάτωθι λέξεων δι' ἐνὸς ἄλλου καὶ πάντοτε τοῦ
αὐτοῦ, σχηματίζουσιν ἄλλας τόσας λέξεις. Ἐκ
τούτων τῇ ἀνταλλαγῇ ἐνὸς γράμματος ἐκάστης
δι' ἐνὸς ἄλλου, καὶ πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, σχημα-
τίζουσιν ἄλλας τόσας. Τὸ ἴδιον κάμε ἄλλας τρεῖς
φορὰς:

καποῦν, μήκων, ἐπαινώ, Ἀχαιοίς, ἐνδύω.

589. Μεσοστιχίς ἐκ Παραγῶγων.

Ἐκ τῶν κάτωθι ρημάτων νὰ εὐρεῶσιν ἄλ-
λα τόσα παραγῶγα (ἐπιθετα ἢ οὐσιαστικά) τοι-
αῦτα, ὥστε νὰποτελῶσι διὰ τῶν μεσαίων των
γραμμάτων ἀρχαῖον γνωμικόν:
τλήναι, κύπτω, ἐννυμι, βάπτω, ἡβῶ, μένω,
βιβρώσκω, ἄλλομαι, πίτω, ἡτῶμαι.

590. Γριφώδης Μεσοστιχίς.

Τὰ μεσαῖα γράμματα τῶν ἐξ λέξεων, αἱ ὁ-
ποῖαι εὐρίσκονται λυομένου τοῦ γρίφου, ἀπο-
τελοῦν τὸ ὄνομα ὁμηρικῆς βασιλείας:

κτ	Μ	το	το	το	ΡΥ
κτ + κτ	Μ	Μ	το	το	ΡΥ ὦν ΡΥ
κτ	Μ	Μ	το	το	ΡΥ
κτ	Μ	το	το	το	ΡΥ
		το	το	το	

Πᾶσαι αἱ ἀνωτέρω Ἀσκήσεις ἰσχύουσιν

ἐπὶ τοῦ ΑΝΦΑΝ ΓΚΑΤΕ.

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων τοῦ φύλλου 37.

466. Ἀλκίνοος (ἄλχη, νῆος.)—467. Ποῦ—ὑπὸ.
—468. Παλιω-αἶων.

469. ΛΥΓΚΕΥΣ 470. Αἰλούρου
ΙΑΠΕΤΟΣ ἀπὸντος σκιρ-
ΑΚΤΑΙΟΣ τῶσι μύες. (Ἡ
ΑΝΤΙΟΠΗ ἀνάγνωσις μαι-
ΑΙΝΕΙΑΣ ἀνδροειδῶς ἐκ δε-
ΣΟΥΗΔΙΑ ξιῶν πρὸς τὰρι-
ΣΕΙΡΙΟΣ στερεῶ.) 471.
Δῶων—σὸν—αἰ

(Γέλα-λα=) γε+ (ὦνιος=) ἴος=) ὦν=ΔΙ.
ΓΑΙΟΝ—472-477. Διὰ τοῦ Ο: κορμός, κρό-
κος, Ρόδος, βόρβορος, κόλπος, πόρος.—478.
ΑΓΙΣ (Ἀθῆναι, ἐγὼ, ἥλιος, ὄλιςκος.)—479
Οὐκ ἔστι σοφίας τιμώτερον.—480. Ὑπὸ τῆς
πενίας ἀναγκαζόμενοι πολλὰ ποιοῦμεν κακὰ.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[Ἡ λέξις λεπτά 10, διὰ δὲ τοῖς συνδρομηταῖς μας
λεπτά 5 μόνον. Ἐλάχιστος ὅρος 10 λέξεις, δηλαδὴ καὶ αἱ
διηγούμεναι τῶν 10 πληροῦνται ὡς νὰ ἦσαν 10 λέξεις.]

Ανταλλάσσω εἰκονογραφημένα δελτάρια παν-
αταχθέν. Ἀπάντησις ἀσφαλῆς.— Μίμης
Πρωτοπαπᾶς, Λάρισα. (Γ, 93)

Ἡ Αἰγυπτιακὴ Μοῦμα χαιρετᾷ φιλικώτατα
τὸν Κάρολον τὸν Δέκατον. (Γ, 94)

Ανταλλάσσω προσωπικὰς φωτογραφίας παν-
αταχθέν.— Jean N. Fakis, Patras
(Grèce) (Γ, 95)

Τῷ Κυρίῳ Μάρκῳ Δ. Κωνσταντινίδῃ ἐγκάρδιον
συλλυπητήρια. — Κυρία με τὰς Καμε-
ρίας. (Γ, 96)

Συγχαίρω τὸν Ἀετὸν τῆς Ἐρήμου διὰ τὸ
βραβεῖόν του.— Λόρδος Κίτσερερ. (Γ, 97)